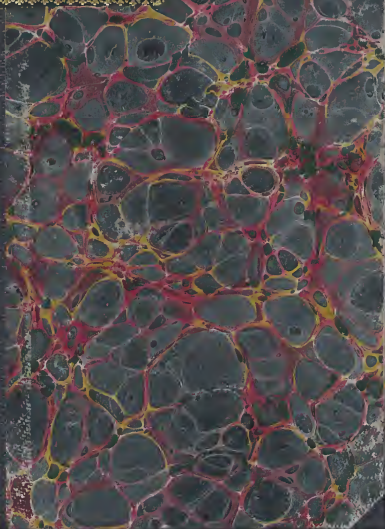
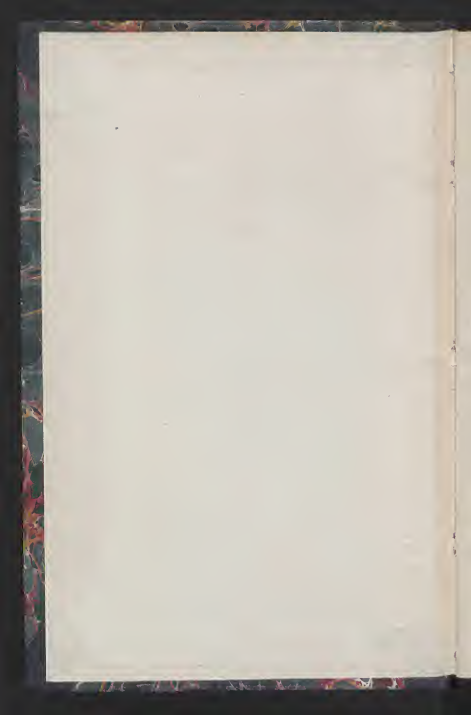

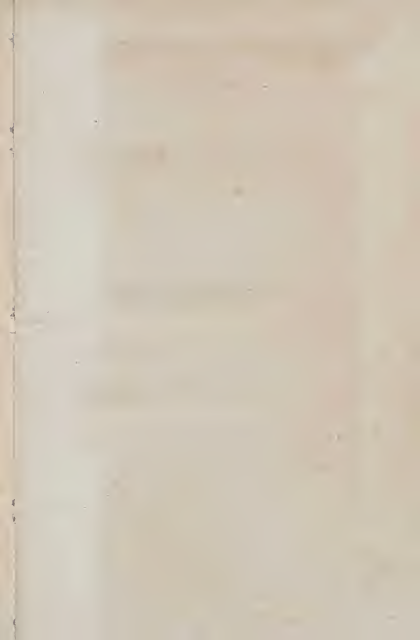
Boðsrit Bessastada skóla

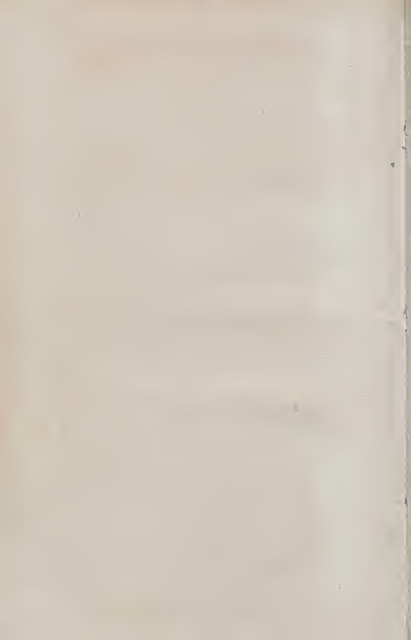
1837

Forspjallsljóð

Skóla Hátíð

i minningu

Þæðingardags

vors allranádugasta Konungs

Fridriks Sjötta,

þann 28da Janúarrii 1837,

er haldin verður þann 29 Janúaril 1837,

hobud af

Kémmurum Þessastada Skóla.

Forspjallilióp

útgéfin af

Galgrími Schéving Dr.

Lundelands

Videyar Klaustri, 1837.

Prentud af Prentara Selga Selgasyni,
á kofinad Þessastada Skóla.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Fyrst kom kvæði þetta á prent í fyrsta parti Sæmundar eddu í 4ra blada broti, sem prentud var í Kaupmannahöfn 1787 ad tilhlutan þeirrar. svokalludu nefndar Arna Magnússonar. Síðan var það ad nýu prentad í þeirri útgáfu. Sæmundar eddu, sem Rast var höfundur ad, og prentud var í Stokkholmi 1818. Af því kvæði þetta, sem er eitthvört af þeim torffild, vstu í Sæmundar eddu, bæði er hinum kvædonum ad orðfæri og meðferd efuisins næsta ólíkt og finnst það auk þværgi, nema á pappírs handritum, þá hélt G. Magnæus kvæðisins fyrsti útlæggiari, það ekki vera ort af Sæmundi Fróða, sem hann smindadi sér ad væri höfundur hinna kvæðanna, er finnast í svokalladri Sæmundar eddu. En Professor F. Magnúsen leitadist vid í fyrsta bindi hans dönsku útlæggingar. Eddu hinnar eldri, sem prentud var í Kaupmannahöfn 1824, ad hrekja Magnæi meiniugu. Seigir hann bl. 210 sér leifi á því enginn efi ad kvæðid sé gott og gamalt. Svenskur maður Afzelius ad nafni, sem ritadi formála á latínu fyrir Sæmundar eddu þeirri, sem Professor Rast lét prenta í Stokkholmi, segir menn greinist á um það, hvært kvæðurnar í Sæmundar eddu séu upp:

runnar í Austurálfunni, eða á Norðurlöndum, en sjálfur
 ur kvædur hann uppúr með þad, að þar muni vera
 upprunnar í báðum stöðum, ségir hann svo trúliga frá
 viðburðum sagt, og þeim svo náttúrliga lýst í Voluspá,
 Vafþrúðnismálum, Grímnismálum, Alvismálum,
 Grafnagaldri og Vegtamskvíðu, af hvorjum ausa
 mégi, sem hinna tærustu lind, skáldanna gudafræði, að
 þau beri sjálf vitni um það, að þau séu upprunnin í
 Austurálfunni. Má af slíku sjá: að Alfzeliusi ekki hefur
 fundist Grafnagaldur unglingur. Martin Sammerich,
 í hans ritlugu um Ragnarokamythen, sem prentaður
 var í Kaupmannahöfn 1836, ségir á 9du bl., að
 Grafnagaldur mégi fyrir þá sök heita Forspjallsljóð,
 að hann sé sem nokkurskonar inngangur til efnisins
 í Voluspá, samt sé hann auðsjáanlega miklu yngri
 enn hún.

Eins og vör nú höfum sjeð, að þeim, sem nokkud
 hafa fengist við Grafnagaldur, ber ekki samán um aldr
 ur hans, eins fljúsast meiningar þeirra um tilgang kvæðs
 isins. Síra Gunnar Pálason heldur að illsvítar þeir
 og áhyggjur, sem kvæðið umgétur, og frestan áformadrar
 yfirvegunar til næsta dags, þá eugin svör höfðu fengist
 hjá Þónni um það, hvað umgétur illsvítar mundu
 boda, og lýsing næsta dags birtingar, hafi alt tillit
 til Baldurs feigdar, og falli seinasta eyrindi Grafna-
 galdurs ágjætliga við fyrsta eyrindi Vegtamskvíðu,
 svo að líkur séu til, að því, er í öndverðu var eitt
 kvæði, hafi rángliga verið skipt í tvö. Þessa meiningu

brítur Magnæus niður með fleiri ræðendum, sem of langt yrði hér að tína, en sú helsta og sterkasta, að mér finnst, er sú, að Vegtamskvida, hvað esni og orðfæri snerti, sé allljós og esnið vanti ekkert til þess að samsvara höfundarins tilgangi: en Grasnagaldur sé, bæði hvað orðfæri og setningarstípan snerti, óljós, og esnið eda adal innihaldið hulið sveipad og hirdulandsliga frá því flýtt, en vandliga og með orðamælgí frá því sagt, er ómerkiligt sé; hjái hann því ekki minnstu líkindi til þess, að tvö, svo ólík kvæði, séu partar eins og sama kvæðis. En meining Magnæi hjálfs um kvæðið er þessi: „að það vanti upphaf og enda, en adalesni kvæðisins, meðan það var með heilu lífi, hafi verið þetta;“ „að illir og leyndardómsfullir fyrirbodar, sem Æsir hafi gjort sér mesta far um að fá stillið og ráðið bót á, hafi gæfið tilefni til þess, að Idunn kona Braga, sem geymdi ódandleikans epli, kom til Asa og var tekin í þeirra félag.“

Hvað innihald kvæðisins snertir, þá hefur Próf. Magnúsen fallist á meiningu Síra Gunnars Pálssonar, svo að hann hugar sér ekki við í ádurnesndri Eddu útleggingu. bl. 209 að segja: „að eptir líkindum sé Grasnagaldur ortur af sama manni og Vegtamskvida, og heldur eins og Síra Gunnar Pálsson, að Vegtamskvida taki þar við sem Grasnagaldur hættir. Hér að framan hefi eg gétid Hammerichs ritlings um Ragnaroksmýthen, gétur hann í riti þessu bl. 130 þess til: „að ímyndan manna um það, hvornig Æsir

mundu hafa mornad og þornad af ótta, þá þeir hörm-
 udu útaf Baldri og sjálfum sér, hafi komið þeim til að
 búa til söguna um sjarlagið Þdunnar og epla hennar frá
 Asgardi, áður enn svo færi, að saga þessi yrði um-
 mynduð í saurliðis æfintýri. Þannig ségir hann það
 líti út sem farid sé með sögu þessa í Grafnagaldri, þar
 kvæðid láti Æsi, þegar þeir vóru hugssjúk af því, að
 þeir mundu líða undir lok eins og Baldur, og vildu
 vita hvað fyrir þeim lægi, leita til Þdunnar konu
 Braga, er áður var von að yngja þá upp, en sat nú
 hjá Tótt Tjörvadóttur, sem bandingi. Og á bl. 153 ségir
 höfundurinn, að Valva sú, sem orðid framsflytur í Völu-
 spá, ségi frá eins og í ráðgátum fyrirboðum ragna-
 roffurs enum sömu og þeim, sem í Grafnagaldri sá
 gudonum áhyggju og gjöra þá laungunarfulla eptir því
 að vita hve leingi heimninn égi að standa.

Þil þess að öðlast þá vísu um aldur kvæðis þessa,
 sem andid kann að vera, þyrfti að grafast eptir því, hvar
 þess er fyrst gétid, enn því gét eg ekki viðkomid. Að
 það hafi verið til á dögum Páls Vídalíns, er samtíða
 var Afsejör Arna Magnússyui, sjeft af því, að í
 Eddu, sem Síra Gunnar Pálsson hafði, skal Páll
 Vídalín við kvæði þetta hafa skrifað þessi orð: „það
 eru Forspjallsljóð“ og velt Síra G. Pálsson ekki
 hvort Logmáðurinn er sá fyrsti, sem kallað hefur kvæðid
 þessu nafni. G. Magnæus í formála hans fyrir kvæð-
 inu gétur þess, að skáldid Eiríkur Gallsón í Hofða,
 er lífað hafi á midri 17du öld, hafi feingist við kvæði

Þetta í 10 ár, og eptir þann tíma sagst lítið eða ekkert í því skilja.

Innihald Kvæðisins.

Eptir fyrsta eyrindid, sem mér virðist mér heita nokkrir konar Forspjall þess, sem á eptir kémur, og af hvarju ské má að kvæðid hafi feingid það nafn að heita „Forspjallsljóð“ byrjar með æðru eyrindi kvæðisins eginlega innihald og framhelt, að mér finst ósundurflitid allt til enda. Efni sjálfs kvæðisins er þetta: „Það var illa stofnad af Ásum, að láta Urdi geyma óðhræis, af því hún væri megnug um að verja hann fyrir sem flestum; því af þessu leiddi það, að menn slógu því úr huga sér, að leita til hennar, og var mönnum þó grunur á, að einhver ógjæfa mundi vera í völdum, af því myrkrir og illir draumar stóðu þeim fyrir svofni, er það sagðu, „að afl drægi úr dvergum, (meinaf þeim sem héldu himninum uppi, samanber Sn: Eddu bls. 9du, dætti svo himininn ofaná jörðina og við það færi svo) að heimar skyi uidur á ginnungagapi, hefði svo (stetuninn) Allsvidur þá fyrir leikföpp sinn: jörð og sól héldu aldrei á sínum stöðvum, aldrei línnti stormum og eldúngum í loftinu, en mennirnir skínjudu ekkert hvað þetta bodadi, því vísa þeirra um það feldist í hinum tæra Mímis brunni. Lokfins lætur stáldid draummanninn ávarpa dreymsurnar með þessum ordum: „vitid þér enn eða hvað“ sem telin eru úr Völuspá.

Þá eptir fer stáldid að skíra frá því, hvort óðhræis

is hafi gætt á undan Urði, og hværnig með hanni hafi verið fatid. Þetta var hin forvitna Dís Idun, sem var Alfa ættar, og hugst af eltri börnum Tvalds. Hún er húnigin frá yggdra: sillsassi og komið til Vætur Vjerfa: dóttur, dvelur hún þar í djúpu eplum og unir illa ofanfögnu sinni. Því hún átti áður ódauðlegri hífylli. Gubinn að Odins: solum sáu sorg þennar og sendu þvíni úlfsham; hún fór í hann og við það varð hún breytlig í skapferli, hafði nú gaman að lævisi og slipti litum eður úcliti. Þá hún hafði tekið slíkum háttasliptum, sendi Odinn Heimdall Vifrastarvord, til þess að fréttu hana eptir hvort hún vissi allt það er heimam vidkæmi, en Bragi og Loki áttu sem vottar að hlýða á tal þeirra. Sendimennirnir fara í handreið til sala næturinnar og gala galdra á leiddinni. En Odinn hlustar til á meðan í Glidstjálfi, en léist þó vera hværgi nærri. Þinn vitri guda brúar: (Vifrastar) vordur og forunnantur hans fréttu Idunni eptir, hvort hún vissi um upprema, aldur og endir, sólar heims og Heljar ríkis, en hún gat þeim engu orði svarad, heldur sat hnípin, enn grét þó ekki annaðhvort af því hún hélt tæronum aptur með vilja eða vegna. Þess hún var ordin tárþröta. Þeim þremur gúðum, sem til fréttu við hana vörð sendir, þótti hún vera einsoð svefnþrúnginn maður og geingu því fastara á hana, sem síður var af henni svor að fá; en þeir eyddu ordum við hana til ónýtis. Nú fór Heimdallur heim aptur og hafði Loka með sér, en lét Braga vera eptir til þess að gæta

Þunna. Þeir Þeindallur og Lofi fluttu á vangi
 þeim vindauna um þeir komu til Vínghóls, gánga þeir
 þegar inn, og kveða Rísi, sem þá sátu með Odni við
 elteiti. Spurdu þau hann góð Þeindall, en Rísi svaraði:
 er Loka, margs um það, hvort þeir yrði nokkurs vís-
 ir af Þunni, gætt þetta frammá qvöld þartil húnna
 tók. Þeir kváðu það orðid hafa eyrindisleysu, og sögu;
 að eigi mundi auðveldt að koma svo máli sínu við Þu-
 uni, að hún veitri andsvör. Odinn svarar: hugsið
 yður um góð ráð ofi til handa, — „því nótt skal nema
 til mýræða.“ — Þegar komid var að sólarlagi, gengu
 goðin frá gylðinu og qvæddu þau Odinn og Frygg.
 Hér á eptir kómur lýsing sólarinnar uppkomu, sem fylkir
 upp 24 eyrindid, en það næsta þar á eptir, lendir alt í
 því, að segja frá því, að gýgjur og þursar, draugar,
 dvergur og dækkálsar hafi farid að háttu undir yfsta rót
 afi þegðrafsis, og lofsins endast kvæðid með því, að
 goðin hafi farid á fatur, sólin hafi komid upp, en nóttin
 farid norður til Ríflheims, og gudanna hornþeytari
 Þeindallur hafi tekid lúður sinn, lífliga til þess að
 blása gudonum til þings.

Margt er undarligt í kvæði þessu, fyrst er það:
 að Urdr, semj átti að hafa sitt adsetur við Urðarbrunn,
 á hinnum stýldi fá óðhræri, sem stóð í Asgardi, til
 vöktunar: þarnaft er það, að blúid er að umskapa óðs-
 hræris stáldamjød í forlagamjød, edur þann mjød, er
 monnum veiti þekkingu um hid ókómna. Má þetta
 ráða af því, að svo bregður vld, að undireins og for-

laga nokkinn Urður; sem varid gat óðhræri fyrir flestum, hefur feingid hann til umráða, þá fá menn vonda drauma og grun um yfirvofandi ógæfu, án þess að vita hvor hún er. En þó mér virðist, sem hér sé búid að glæra óðhræris skáldalog að forlagamidi, sýnast mér eigi að síður lifur til, að hann hafi meðfram haldið sínum fyrra kosti, að veita þeim andagípt til skáldskapar, sem af honum dráff; en það mun ekki hafa átt að hlotnast mörgum eptir það hann komst í Urðar geymslu. Ad mjödurinn vid breitinguna ekki hafi nið sínu fyrra frapt, ræð eg af því, að férid er hann geymir, heldur ennþá sínu forna nafni, og lifa af því, að mér sýnist auðráðid af Óta eyrindinu og samfelli esnisins í öllu kvædinu, að Þdun kona Braga, er skáld var með Alsum, hafi gætt óðhræris á undan Urði. En nú kynni einhverr að spyra, hvornig gat höfundur kvæðis þessa döttid það í hug, að umskapa skáldamjödinn í forlagu; eða spádómsmjöd, eða að láta hann hafa báda þessa kosti til að bera; völsur og spásagnamennt nordur; bría þurftu þó ekki að vera skáld til þess að þykja góðir í list sinni, og sjaldnast veitti þessi lyður fréttarmönnum andsvör sín í ljóðum? Mér finst þau svör liggja til þessa; að skáldid hafi heyrt eitthvad eða lesid um eina eða adra útleunda þjöd, hjá hvorri, spákonur ætid hafi spáð í ljóðum, og hafi það komid skáldinu til þess að breita midinum eða magna hann með nýjum frapti. Hafi skáldid lifad eptir það kristni var komin í nordur; lönd, og kunnad latínu og að því sýnast mér margar

líkur í kvæðinu líta — Þá gat hann fræðst um það af ritum Rómverja, án þess að fara leiugra, eða latinskrá um ritgjörðum múnkanna, að hin Delpþíski Pythia gjarnast veitti godasvör í ljóðum sem og margar af Sibillonum. Nú hefur skáldið haft einhveru sérhagann tilgáng með það, að vilja búa til úr Iduni nokkurskonar Pythiu, þurfti hann þá ekki annað enn gjöra skáldamjóðinni líka. að forlaga edur spáðómsmíði, var Idun þá undireins-ordin bæði skáldkona og spákona, ef hún gat eða átti heimilt að bergja á míði þeim, er hún geymdi. En nú sýnist mér ráða meiga af ástandi því, sem Sta. eyrindið lýsir að Idun hafi verið komin í, og sök þeirri, sem þar er með einu orði tilbendur, að hún hafi til þessa haft, að það hafi ekki svomjög verið af eptirhermu laungun, að skáldið vildi búa til einskonar Pythiu úr Iduni, svo sem til þess að sýna á henni, hvors slíkar drófir væru málígar. Orðatiltækið "forvitna þýð" í Sta. eyrindi, bendir til þess, að njadarsgeymslan hafi ekki verið aunnad enn tálbiti ætlaður henni til falls. og að hún hafi látid gynnast á agni þessu, og heuni því verið út svarad í hin yfsta myrkur, víðíska og hinir kristnu rithefundar láta fara fyrir hinni Delpþísku Pythiu á Augústi dögum, þá Kristur var fæddur. Þessi skóðunarmáti kemur vel heim við það sem mér finnst vera aðal tilgángur kvæðisins, hvors síðar skal getid. — En nú kem eg til nýs atvísis í kvæði þessu, sem og svo má sýnast undarligt, sem er það, að það lítur svo út sem gudin, í því þaug vildu byrgja

forlaugin fyrir mestum þorra, hafi líka þyrst þau fyrir sjálfum sér. Af 3ja eyrindi má það ráða, að með því sem kvæðid kallar mestanu þorra, „meinafst mennirnir, og að það hafi verið þeir (3: mennirnir) sem Þesir“ vildu þyrsta forlaugin fyrir. Því hvað átti það við efnið, að fara undirbúnað og búid var að tala um hulning forlaganna, að segja frá því, að menn hefdu feingid vöðuliga drauma og kvíða fyrir einhverri yfirvofandi ógjafu, ef það slaut ekki af því að hulningin var mannanna vegna gjör. En það að monnum brá svo við, er ekki undarlegt, því þeir sem eru of skjótskynir til að sjá sannleik þess forna spámalis, „örlog sín viti einginn fyrir“ „þeim er sorglausastur sesti“ (Hávamál 51ta eyrindi) eða hitt „gladur að morgni þókta ef gunnum vera af því að ef vissi fátt fyrir“ (Sólarljóð 35ta eyrindi) og að forlög manna eru best geymd hjá þeim sem þau eru geymd, þeir vilja gjarna vita það fyrir hvað yfir þá á að koma, helst ef það er hættuligt, því þeir halda þeir gæti annaðhvort búid sig undir það eða umflúid það, því sú sé hættan verst sem komi slatt uppá mann. En því til styrkingar, sem eg hvarf frá, að Þesirnir hafi hulið forlaugin fyrir sjálfum sér, í því þeir vildu hylja þau fyrir mönnum, er það, að nokkru eptir það, að Urður hefur tekið við óðhræris gjöfslu, sendir Óðinn þrjá af Ásum til fréttu við þá útsuorudu Þúni. Þessa þurfti hann ekki við, ef honum var greiddur aðgangur til forlaganna þekkingar hjá Urði. Það lítur því svo út, að hún hafi verið óðhræri fyrir honum elns og

æðrum, og er þetta að ætlan minni bragð stálðsins til þess að gjöra óframshví Odins og hiuna Asanna hlægilega, að þeir skyldu fá þeim í hendur gætslu forlaganna, sem þeim var slíkur skjali vid að fásti. Munad bragð hefur stálðid vð til að gæta heimsku gudanna hlægilega; Hann lætur þá, þegar í þetta ósui var komid fyrir þeim, hura, að þó þeir séu blínir að byrgja uppheimi forlaganna, þá standi þó sú ennþá opin, sem á undel byggunum var, enn hitt lætur hann þeim ekki koma til hugar, að ekki er nema ein forlaganna uppspretta, og þegar hún er byrgd, teppast allar aðar er þadan liggja. Stálðid vissi það vel, að ef Urdr gætti dyggilega óðhræis, mundi gudinnir lítið fratast af Iduni, sem reguslar líka synði: en stáldinu þikir ekki að um það, þó gudinnir gjöri ferdina til ónýtis og reki sig þannig á heimsku sína; og til þess að gjöra gudina enn hlægilegra, lætur hann þá reyna til að blúa tll ár Iduni galdranorn, og þá líka spánorn, edur að magna hana, til spáleiks, fyrst með því að senda henni úlfsham, síðan með því að ríða göndum til hennar og gala galdra á leiddinni, enn alt tll ónýtis; en það undarligasta er að Bragi madur Idunár er sá þriðji í þeirra flokki, er slík galdratæti hafi í frami. En það er stáldinu ekki nóg að láta gudina bera sig svo til, eins og þeir væru heimskir, hann fer líka svoléidis með þá eins og þeir væru grimmir og ránglátir. Hann dregur þannig í hlé það sem Idun hafði til saka, vegna hvørs hún ekki að eins var svipt óðhræis gætslu heldur þar á ofan

leypd niður til næturinnar dimmu og dauðsligu hóbýla, ad það lítur eins út og hún hafi mætt slíku æðsfæð fyrir sakleysi. Það er einasta eitt tillagsorð, sem stálðid brúkar um hana í 6ta eyrindi, hvar hann kallar hana „forvitna dýs“ sem getur valið hjá lesendunum þann grunn ad hún hafi haft nokkud til saka og ad henni vegna forvitni sinnar ekki hafi farið öllu betur ad geyma óðr hræris, en punnonum öfjur. Þáfars í sögunni (Sjá Kvöldvæturnar 1. B: bt: 131). Eitt af því er heldur undarligt má vörðast í kvæði þessu, er það: ad þegar Þdun fór úlfhamsefendinguna frá gudunum og með sendingu þessari þá gáfu, ad hún getur breytt sér í ýmsar myndir, þá er hún dauð, og má það af þessu ráða: 1) ad hennar líf er eins og fluggalíf, hún grætur ekki og er þó syrgjandi, hún svarar ekki þó á hana sé yrd og hún er einsog sofandi maður. 2) Það er eins ad orði kvæðis í 10da eyrindi um ferð sendigudanna til hennar, einsog hún væri komin í dandra ríki. 3) af 7da eyrindi sést, ad hún er komin til Nætur dóttur Njörfa jötunn, og áptur af því 26ta, ad þegar Nótt fer heim til sín, þá sækir hún norður ad Níflheim, hvar Sel á ad byggja.

Eitt af því sem mér vörðist næsta undarligt, er það: ad stálðid flýði láta Odinu senda 3 af Næm til nedri byggdar til fréttu við Þduni, þar Odni var þó eigi vorkun á ad vita, ad Þdun lifði ekki leingur sínu fyrri lífi; og því stálðid lét Odinn ekki heldur gera sér hægra um hönd og velja Þduni upp eins og draug. Odinn vakti þó stundum upp; hvort heldur

var, dauða menn úr jörðu, að vitni Snorra í *Inglinga-*
sögu 7. Cap. Mér dettur að sanna í hug, að skáld-
 id hafi fyrir því ekki viljað láta Odinn brúka þessa að-
 ferd, að Idunn var ekki í jörð grafin, heldur henni
 af himni útsvarad til nedri bygða: en þó er eg hræddi
 úr um að þetta sé ódrúfis undirfomið: eg held nefni-
 liga: að skáldid hafi viljað laga þetta eptir því, sem
 ségir í 8da og 9da eyrindi í *Vegtamskviðu*, og sem
 gjörir mér það kvæði nokkud grunsamt, ásamt því að
 mér finnaft fyrstu 5 eyrindin vera heldur unglig *).
 Þar ségir nefniliga: að þegar Odinn kom að heljar ranni,
 hafi hann ríðid fyrir austan dyr, þar sem hann hafði
 vitad af Völu leidi, kvæðid yfir hennar galdra, og með
 því fengid hana til að rísa upp og velta sér andsvæ-
 um það, er hann vildi fræðast af henni. Að Odinn
 skyldi finna Völuleidi hjá Heljar ranni, eins og valvan
 hefði komid til hennar með ond og lífhama, dáið þar
 síðan og verið þar grafin og að Odinn skyldi gjöra
 sér ferð til nedri heima, til þess að vekja upp þessa
 Völu og spyrja hana um Baldur. Petta er mjög
 undarligt, en nokkud áþétt þessu er það sem eg hér um
 tala í *Hrafnagaldri*. Idunn er komin í fluggaríkið
 og lifir þar einasta flugga lífi, svo um hana er sumstað-
 ar í kvæðinu talað, eins og hún væri dauð: samt send-
 ir Odinn 3 af Asum fréttu ferð til hennar á þenn-
 ann stað, og svona ásigfomiinnar. Ekki eru spurningar

*) Að öðru leiti finst mér *Vegtamskviða* vera gott og
 gamalt kvæði.

þær, sem sendimennirnir eiga að leggja fyrir Þduni, síður undarligar, enn margt annað í kvæði þessu. Eptir því sem í 9da eyrindi ségir, eiga þeir að spyrja Þduni: „hvort hún vissi hvívetna heims“ og það sama er enn þá greiniligar tiltekið í 11ta eyrindi „hvort „hún viti hlýrnis heljar heims ártíð æfi aldurtíla.“ Það sem hér er um spurt, nema það eina er viðfémur „æfi „hlýrnis heljar og heims“ er svo ásigkómid, að Odinn þurfti ekki að fræðast af Þduni um það, því hann vissi það sjálfur, og á hinn bóginn mátti hann ganga að því vísu að Þdun mundi geta úr því leyst, samkvæmt norðurlandanna gömlu trú, nema því að eins að hún væri búin að missa minni þeirra hluta er hún vissi í sínu fyrra lífi. Að Odinn ekki hafi þurft sjálfs síns vegna, að láta spyrja Þduni að því hvort einn heimurinn var til orðinn, má nærri geta af því, að hann, eptir því sem Snorra edda ségir í Gylfagining bl. 8. hafði ásamt bræðrum sínum skapað hann úr Amis lífhama, og er sjálfur látinn ségja frá því í 40ta eyrindi í Grimnismálum, hvornig það hafi til gengið. Ekki er heldur annað að sjá af Eddonum, en Odni og hinum Asonum hafi legið það ljóst fyrir, hvornig heimurinn mundi líða undir lok. Það lítur því svo út, sem Odinn með þessum spurningum, hafi einasta viljad freysta Þdunar, en annars vegar er þó ekki annað að sjá af kvæðinu, enn að Odni sé um það ant, og honum þíkt sér ríða á því að fá svar hjá Þduni uppá áðurnefndar spurningar. Því í 22 eyrindi

latur Odinni eins og honum þífi þess þess að leitad
 sé úþra biagda fyrst ekki dugdi við Þdunni og bidur
 22fina, áður gylðinu situr, að hura um ráð til næsta
 morgins. Enn hvað gætt þá stáldinu til þess að láta
 Odinn spyrja svo fákænliga ef það var stáldstus meins
 ing að láta Odinn ekki freysta Þdunar, heldur að
 vilja fræðast af henni. Mátté það hafi verid tilgangur
 stáldstus, að láta samslags fákænslu lýsa sér í spurn
 ingum þessum, eins og hann latur koma í ljós í breitni
 gudanna. Hafi þetta verid svo, þá hefur stáldst stég
 id á sinn gamla streing. En þegar það fer að ségja
 frá heimkomu sendigudanna frá Þduni, slær önnur
 klukka; því þá er gudonum svo lýst, að léttid er látin
 vera sameinud við augnabliks alvörugéfini; því þó ferð
 in gengi ekki betur enn svo, að þeir sem sendir vöru,
 kæmu heim með eyrindis leysu, og ári þess að hafa
 framkvæmt annad en stillid optir mann Þdunar hjá
 henni, — latur stáldid gudina vera eins glada og alt hefst
 gengid vel. En þegar þeir í 21ta eyrindi eru spurdir
 að því hvornig ferðin hafi tekist, láta þeir illa yfir
 honni og er elus og þeim þífi fyrir því, og er ekki annad
 að sjá, enn þeir tali án yfirdrepstapar. En svo latur
 stáldid þá 22fi, er heima vöru, vera áhyggjulausa fyrir
 afdrifum ferðarinnar, að þeir setjast að drykkju gylði
 meðan á henni stendur, og sitja í því þegar húnir
 koma helm aptur.

Áuf þess aðaltilgangs ferðarinnar, sem eg hefi
 gétid hér að framan, held eg stáldinu meðfram hafi

búid það í flapi, að láta Ódinn tegja Braga, þó mót vilja sínum, til sama stadar, og hann hafði komið konu hans.

Tilgáangur stálðsins með það, að láta kvæðid lyfta við það að Heimdallur tekur lúður sinn eins og eitt: hvað stæði til, án efa það ef kvæðinu hefði verið framhaldið, að blása Ásum til þings. og taka til óspiltra mála, held eg sé sá, að gefa lesendum að stjla, að gudonum hafi eingi þau ráð í hug komið um nóttina, sem gagu væri í og vert sé að heyrast: og er það því mín meining að ekkert vanti aptanvið kvæðid. En hafið tilgáangur kvæðisins held eg sé að sýna, að hvorki stódi framar seidur, (með hvörjum Snorri í Rnglingasögu Cap. 7. segir að Ódinn hafi gétad vitad orlög manna og dordna hluti) né það, að fara til frétta við framliðna, til þess að vita forlög sín. Engar seidkonur geti framvégis með varðlokkum eða urðarlokkum lofft: að Urði að seidhjalli sínum, síðan hún hafði tekið við gætslu forlaganna, til þess að halda þeim huldum fyrir öðrum. Með þessu nýja embætti hefur Urður líkliga mist sitt fyrra embætti, sem var það að koma til hvørs barns, er fæddist, og flapa því aldur.

Þegar eg nú lofsins virði það fyrir mér, hværst eg stálðid lýfir breitni gudanna í kvæði þessu, sýnist mér ekki litlar líkur til þess, að stálðid vilji gjöra sér gaman að þeim, og virðist mér það þá aptur vottur þess, að sá, sem þetta gjörir hafi verið kristinn, og borið litla virðingu fyrir þeim gudum, sem hann er að segja frá,

af því það vóru heidnir gudir. Eins finnst mér það, hværni þú skáldid lætur þessa gudi fara með Iduni, lýsa því, að sú trú, að Idun geymdi ódaubleikans epli, hværra gudirnir ekki máttu án vera, ef ellinnar annarfar, og seinast dandinn átri ekki yfir þá að koma, hafi verið undir lok lidinn, og er það þá aptur vottur þess, að kvæðid er miklu yngra enn hin gudafræðin í Sæmundar eddu og líkligast gjört í kristni. Það styrkir einn, íg meiningu mína um það, að kvæði þetta sé yngra hinum gudafræðum í Sæmundar eddu, að í því koma fram seinni tíma umbreitningar í vorri gömlu gudafræði, svo sem til dæmis það, að í 17da eyrindinu eru Ásir látnir sitja að drykkjugylði í Vingólsfi, sem þó var salur Ásyniaanna; þen ekki í Valhöll, eins og vera átti, eptir þeim eldri Eddukvæðum. En höfundur Snorra eddu, sem þest hefur nýustu umbreitningar í hinni heidnu gudafræði, er hér vor besti leidsögumadur. Hann ségir ofi (Snorra edda bl. 24), að Odinn flipi einhverjum „í Valhöll og Vingólsf“ og hefir því höfundur þessa kvæðis gétid sér í vonir með það, að Odinn mundi heldur ljósa að drekka þar með Ásum, hvar gýðjurnar vóru fyrir að lifga einherja samkvæmid. En það koma ekki einasta fræðir fyrir í kvæðinu er það sýna að það er yngra enn gudafræðin í Sæmundar eddu, heldur lýsa því að það er gjört í kristni af þeim manni sem þesti nokkud til gudafræði Rómverja og Grikkja, og hefur hann þá eptir lífum orðid að flitja látinu. Þessu til sönnunar færi eg það, að málverk þess flugga:

lífs, sem Þúnn er látin hafa, er búið til eptir Rómverja og Grikkja gudafræði, og er miklu dáfara og dádlausara, en heyrir til norðurlandanna gudafræði. Hún lýsir albrei, svo eg viti, í þeim kvæðum, sem vér höfum frá heidni, lífi þeirra, seur hjá Zel búa, því hefur höfundur þessa kvæðis kænliga fyllt þar uppi ande fford. En vor gamla gudafræði hún lýsir lífi Odins einherja og haugbúanna, þeir fyrri berjast sem hetjur, en þeir síðari taka opt svo htrausluga fang vid lifandi menn er vilja rana þá fé slúg, ad sigurinn vetdur tvíshynn. Annad fford til á gudafræði vorri hefur höfundur kvæðis þessa fyllt, eptir áðurnesndra þjóða gudafræði. Eptir hinni fyrri er ekki rísteikinn ffordur fá hvar Uótt átti ad hafa sitt adsetur, en eptir hinni síðari er það þannig tilgreint, ad Uótt er látin éga heima í dauðraríki (orco) enn þó, ef eg mátti svo ad ordi kvæða, mannheima megin vid Styr, sammanber Virg: Æneid: Stu Bók vers 390. Hér af fénnur það, ad ffordid lætur þá sem sendir voru til Þúnnar, og var hún þó hjá Uótt, ríða göndum til Heimis rans eda dauðra ríkis *). Hér ad framan hef eg leidd til þess nokkrar líkur, ad það líti svo út sem ffordid hafi viljad búa til einfkonar Pythiu út Þúnni, og hafi mér ekki fjárlad í þeirri

*) Hér ad ofan er á það vífild ad höfundur Grasnagaldurs hafi fyllt upp 2 fford í vorri heidnu gudafræði, með því, er hann fann fyrir sér í hinni rómverfku og grífkú. En hann hefir þaradauki fyllt uppi þriðja ffordid út þjófi fínn, þegar hann átfardi Þúnni konu Braga.

tilgátu, þá er það nýr vottur þess að hann hafi þelt gudafræði Grikkja og Rómverja, og notað sér af henni í kvæði þessu. Það síðarsta sem mér sýnist lýsa því að skáldið hafi þelt nokkud til ritgjörda Rómverja, og notað sér af þeim, eru þær launngu lýsingar svesudjus í 13. og 14da eyrindi og sólaruppkomunnar í 24da eyrindi; því þó lýsingar þessar séu þrýddar með ordatil-tækjum úr norðurlandanna gudafræði, þá er þó undir- skadan og aðferðin auðsjáanliga lögud eptir þesskonar lýsingum rómverskra skálda, eða þeirra sem eptir þeim hafa stælt; því í gudafræðunum í Sæmundar eddu finnst effétt þessháttar, en í hinum öðrum kvæðastofki Sæmundar eddu, minnst eg einasta þess fyrsta eyrindis í Samþismálum, er álitist gæti sem eptirstæling rómversks skáldskapar.

Hér að ofan hefi eg leitað við að sýna, að með- ferd efnisins lýsi því, að kvæði þetta sé miklu yngra, enn gudafræðinn í Sæmundar eddu, og líkliga gjört í fristni. En — ekki er það öllu færra, ef málið er flodgætt, er vitni þar um hið sama. Tel eg þar fyrst til hálfsténuingar. Þú er kallað Nana í 8da eyrindi, Þórun í 15da, Grund í 16da og ef mín tilgáta væri rétt, Gefjun í 12ta eyrindi. Öðinn er kallaður „Vidar“ í 17da eyrindi, og honum þannig gefið nafn annars af Ásum, eins og Þúni, konu Braga, var gefið nafn Nónu, konu Baldurs án nokkurs aðskil- adar orðs. Þarnaft tel eg nýr gjörfingis féuníngar. Bragi er í 16da eyrindi kallaður „Grimnis greppur“.

Gudinnir, sem Odinn sendi til Idunar, eru í 17da eyr: kalladir Vidarsþegnar. Ekki vantar heldur sjálfsmíðud orð: t: d: Ásynjurnar eru í 20ta eyr: kalladar „Sörg“; nóttin í 23 „Grímfara.“ Odinní 8da Viggur. Gjallarhorn (ekki „bifrost“ einsog útleggjarar kvæðisins láta það vera) er í seinasta eyrindinn kallad „Argiöll.“ Hér vid bætast óvenjuligar ordamýndanir, sem annaðhvort einginn, eða aungra góðra rithöfunda dæmi hafa fyrir sér. Þannig eru gudinnir í 19da og 26ta eyrindi kalladir „rafnar“ fyrir „rogin“ eða „rögn“ og í 19da eyr: kénur fyrir orðid „gygia, gygiu“ í fleirtíla „gygiur“ sem eg hefi hværgi fundid, nema í þessum samsettu orðum í nú tidskantilgr. Íslendsku „margygia“ og „hafgygia“ því hinir eldri bókritendur kall, kénna orðid, og hafa annaðhvort „gyge“ gygiar, sem er það tidskantilgasta, einsog höfundur sögu Olafs helga gjörir í Fins. 5 B. D. bl. 162 þar hann segir „margygur lá standum í Rarðskim o. s. fr. — eða „gygi“ gygia og svo kallkénnt, einsog stendur í Skuggsjá bl. 169. „þar hefur einn verid eitt skrimsl er menn kalla „margygia“ þannig stendur í textanum; en í ordamun stendur hin venjulgri mynd orðsins „margygur,“ en því tilfæri eg þessa rithöfunda, að þeir hafa báðir lif: að í krifni og lífliga bífmalaungu eptir það að gudar kvæðin í Sæmundar eddu vóru gjörð. Tímaorðid „ad geta“)“ í þeirri merkingu „ad fá“, er á tveim

*) Þetta er því óþiljanligra, sem fláðid fer rétt með orðid í

stæðum í kvæði þessu látið stýra Genitivo: Þannig brúfast í 15da eyr: og 21ta „at geta svars“ fyrir „at geta svar.“ Þessi fráleita brúkun orðsins „at geta“ sem hvorki hefur fyrir sér, svo eg viti, dæmi eldri eða nýrri Íslendsku, — er eg hræddur um sé sprottin af misfílingi stálðsins, hann hafi nl. dottið ofaná það í einhverri bók, „hann gat ekki svars“ og hafi svo hugarad að „svars“ stjórnaðist af „gat“ enn gjætt ekki að því, að það stjórnaðist af „ekki“ sem er neutrum af „engi“ og að „ekki“ var sá accusativus sem stjórnaðist af „gat.“ Evi lítur það út, sem höfundur þessa kvæðis ekki hafi þekkt til þess, sem Rast hefur veltt eptirtekt, og hann tekur fram í hans „Anvísning til Íslendskan eller Nordiska Sornspråket bl. 103“ að fornmennt hafi samandregið orðið „heilagur“ í öllu um þeim casibus, hvar endingin byrjar á hljóðstaf. Það sama sem Rast hér segir um „heilagr“ má segja um „máttugr, øflugr, audugr, ástugr *)“ (hvabí an „ástgir“ kemur fyrir í Völuspá 15da eyr:) o. s. fr., því í öðru eyrindi Sornspjalls-Ljóða er „máttug“ samandregin í „mattē“ móti áminnstri venju fornmannt. Ad endingu vlt eg með efnu dæmi benda til þess, hvornig kvæði þetta ber vitni um það, að gamlar orðmyndanir hafa verið aflagðar, þegar það var samid, enn

öðru eplandi, er hann segir: at Rast hafi gefið (= fengið) illa atlinu.

*) Sá sem hefir búið til orðfasnið við 3 hluta Sæmundar edda þeirrar, sem út er gefin af Arna Magnússonar nefndinni latu orðið í Nominativo vera „ástgr.“

adrar yngri komnar í staðinn: í 5ta eyrindi stendur „vitip enn eða hvað“ þessi ord eru tekin úr Völuspá, hvor þau koma fyrir í 25—26—31—32—35—37—55—56 eyrindum, en þar er allstadar brúfud orðsins eldri form „vitoþ“ = vitud, en hér er búið að umbreita henni í „vitip,“ sem að sönnu er allgód og gamul form, en þó hinn yngri.

Nú fylgir kvæðid sjálft, hafði eg fyrir mér, þegar eg þad stríðad í þa part hinnar stóru Kaupmannahafnar útgáfu Sæmundar eddu, sem og Rasks útgáfu þessarar sömu Eddu, hværra hér að framan er gétid, valdi eg úr þeim ordamun, sem þar finnst, þad sem mér þótti nýtiligast. Af gétgátum hiuna fyrri út, gífenda, hefi eg tekið sáeinat uppi textan, er mér þóttu líkligastar, en aldrei án þess að gétu um þad í orðamun, og líka frá því, er þar áður stöð, svo eg leiddi engann í villu þar sem mér gæti hafa stjálad. Með sama hætti hefi eg tekið nokkrar gét og gátur uppi textann, sem mér hafa í hugkomid.

Forspjalls-lióþ

edur

Drasnagaldur Dþins.

1.

Alföþr orkar

Alfar flia

Vanir vita

Vísa nornir

α) elr i viþia

aldir bera
þrýfa þursar
þrá Valkýriur.

a) elir háfa adrir.

2.

Ætluu Æfir
ílla a) gátu
Verpir b) viltu
vættar rúnnum
Óþhræris flyði
Urður geyma
máttu at veria
mestum þorra

a) adrir „alla“ b) S. M.
vill lefa „verper.“

3.

Þverfr þvof hugr
hennar a) leita
grunar guma
grand er b) dvelr
þotta c) þráins
þunga draumr
Dáins dulo
draumur þotta d).

a) hennar leita, mín getgáta,
syrir „himnáleitar“ b) mín
getg. syrir „er“ c) mín
getg. syrir „þotti“ og einn
í seinasta visu orði d) sjá c)

4.

Dugir með dvergum

dvína heimar
niðr á ginnunga
niði sofkna
opt Alviðr
ofanfjellir
opt of sellnum
aptr sasnar.

5.

Stendr æva
strind ne ravfull
lopti með lævi
linnir ei straumi a)
mærum dylst
í Mímis brunni
vissa vera
vitið enn eða hvað?

a) mátti „stormi“ þó geta
ú hirt flabist.

6.

Dvelr í davlum
dís forvitin
eggdrasils
frá gski hnigin
Alfa ættar
Þunni beto
Ivalds eltri
ýngsta barna.

7.

Virði ílla
ofanfömu
harðafms a) undir

halðin meíði
funni sízt
at fundar Niorva
von at værri
viðtum heima.

a) „harðbadms“ lefa aðrir.

8.

Síá Sigtyvar
syrgia Nonno a)
viggjar at veom
varga = belg selðo
lét íðerast
lyndi breyti
lét at lævði
litom flípti.

a) mín lagf. fyrir „Rauno“
því nefnandiinn er Ranna,
ekki „Raanna.“

9.

Valdi víðrir
vavrþ bíðastar
giallarsunnno
gat at fretta
heims hvívetna
hvort er víðsi
Þragi ok Loptir
baro fviðo.

10.

Galdr golo
gavndom riðo
Rognir ok Reginn
at ranni a) Zeimía

hlustar Þðin
hlíðstíalso í
letz b) brant vera
láuga vega.

a) mín lagf. fyrir „rann“

b) mín lagf. fyrir „let“

11.

Frá enn vitet
veiga = selio
banda vorðr a)
ok brauta sumar b)
hlyrnis heliar
heims ef víðsi
ártíð, æfi
alðetila

a) mín lagf. fyrir „burða“
b) mín lagf. fyrir „brauta
sinna.“

12.

Ne mun mælti
ne mál knatti
givom a) greiða
ne glaum hialdi
tár af týnduz b)
taurgum hiarnar
eliun faldin c)
endr riðða.

a) mátti „Gefiun“ b)
„týnduz“ er mín lagf. fyr-
ir „tinduz“ c) mín lagf.
fyrir „faldin.“

13.

Þins ok a) kemr austan
 or Elivagum
 Þorn af akri b)
 Þurs þrimfalda
 Þveim drepr drottir
 Þáinn allar
 Þæran of Miðgarð
 meþ nátt hvor.

a) „ok“ hef eg bæt inni
 einsog Hafnar=útgáfan. b)
 „akri“ er mín lagf. fyrir
 „akri“ eða „stu.“

14.

Þofua þá báðir
 þetta þendr
 þvíst ofsvimi a)
 þverð áð b) hvíta:
 reuntir orvit
 rygiar glyin
 sefa sveiflum
 sófn giorvalli.

a) mín lagf. fyrir „ofsvimi“
 b) mín lagf. fyrir „áð.“

15.

Þamt Þótti jórnin
 jólaum þómin
 sóllin sínum
 svars ei gátn
 sótn þvi meir
 at syn var fyrir

mun þó miþr
 mælgí dugði a)
 a) aðrir „bygði.“

16.

Þór frumtroðull
 Þregnar branta
 þirþir at Þerjans
 þorni giallar
 Þalar nepa a)
 nam til fylgis
 þreppr Þrimnis b)
 grund varþveitti.

a) aðrir lesa „næsa.“
 b) aðrir „Þrimis.“

17.

Þingolf tofo
 víþars a) þegnar
 Þorníots sefum
 fluttir báðir
 íþar gánga
 Þsi þveþia
 yggjar þegar
 víþ avlteiti.

a) Rast vill lesa „Þíþris“
 eða eins mætti lesa „Þíþis“
 samanber Þrimnis=mál 48
 eprindi.

18.

Þeilan Þágangar
 þeppnaztan Þsa
 virt aundvegis

valda báða
 feila at sumbli
 stia día
 æ með yggiongí
 yndi halda.

19.

Þekktarsett
 at Þarlværks ráði
 stót sekrinn
 faddist rakna.
 Stangol at stutlom
 Staptker Guðars
 mat af mifi
 minnis a) hornum.

a) Þafnar útgáfan „minnis.“

20.

Margs of frago
 máltið yfir
 Geimdall há goð
 havgar Loka
 spár eða spakmál
 spreund ef fendi
 undorn áfram a)
 unz nam hymia b)

a) gétgáta G. M. b) þann-
 ig leiddrétt fyrir „hymia“
 Þa st þesur „huma“ ept-
 ir gétgátu sinni.

21.

Ílla leto
 orpit hasa

erindisleyfo
 of a) lítilfræga
 vant at væla
 verða myndi
 svo at svanna
 sværs ofgjæti.

a) leiddrétt fyrir , of.

22.

Amgar omi
 allir hlyddo
 nótt skal nema
 nyræða til
 hugsi til myrgius
 hver sem orkar
 ráð tilleggia
 raushar Afom.

23.

Rahn með fávstum
 Rindar móþr a)
 fódrlarþr
 Genrisvalla
 gengo frá gildi
 goþinn fæddo
 Groot of Grigg
 sem Grimsfara fór.

a) min lagf. fyrir „móþur“
 eða „móþir“ sem aðrir lesa.

24.

Dýrum settan
 Dellings mavgr
 ió framfeyrþi

iárna steinum
mars of Máuheim
mavn ofglóar
dró leifu a) Dvalins
drosull í reið.

a) lagfart fyrir „leif.“

25.

Jormungundar
í iapar nyrðra a)
undir rót yznu
aþal = þollar
gengo til reffis
gygiur of þursar
nafir, dvergur

of doff = álfar.

a) abrit „nepra“

26.

Rísó rakknað
vann álfráupull
norðr at Vísilheim
niela sótti:
upp nam a) árgiðl
Vísfrúnar uifir
hornþyr = valdr
Gliminbiarga:

ti) „rann“ hefir Kaupmatina:
hafna útg. og Rastis út-
gáfa, eun abrit „nam“

Stýringargreini.

2.-eyrindi:

„Vest gátu“ : sengu í huga, „ílla ætlan“ : fyrir-
ætlan, áform; Þessi ílla ætlan var í því fölginn, að láta
Uddi geyma ódræis; „Verpr viltu vættar rúnum“ er
millifetning, undirstöðu orðið fyrir „viltu“ er „Vest“;
meiningin er: hinar hverflyndu eða brögðóttu Vest,
viltu með gólðrum (rúnum) lifandi verur eða sképna:
„Vættir f: g: vera lifandi sképna. Sé lestrarmátanum
„Verpr“ fylgt sem stendur í þeim prentudu útgáfum,
eins og eg hafi gjort, þá svarar það til „Vest“, en
þá verður líka „verpr“ að geta merkt „brögðóttur“

„breitillgur“. En lefi maður með Magnæusi „verpæ“ svarar það til „vættir“ og er það þá fyrir „litverpar“, hér „daprar“. „Óþræris skýldi Urdr gegna“. Í Þragaræddum, bl. 83 ed: Ráð, er sagt: að „óþrævir“ hafi heitid kétill sá er dvergarnir Fjalar og Galar, létu írenna blóð ens vltra Kvásis, þá þeir höfdu veitt honum bana, og vid hvort þeir blöndudu hundaugi, og gjördu þar af mjöd þann, er hvorr, er af drekkr, verður skáld eða frædi maður. Hér seigir skáldid, að Væstirnir hafi látid Urði, er var ein af þeim þremur meymum, er bygdu sagrann sal undir Yggdrasils affi vid Urðarbrunn, taka vid gæfslu óþræris, af því hún hafi verid fær um að verja hann fyrir sem flestum, og kallar skáldid það vondt til tæli; en fyrst skáldinu þikir það hafa verid misráðid, að skipta um gæstumenn óþræris, þá hlýtur hinn fyrri eptir skáldsins áliti, að hafa verid betur til þess fallinn, og hvort er hann þá? Mér finnst af kvæðinu sjálfu mér ráða að það hafi verid Idun; því í 6ta og 7da eyr: er sagt að hún sé hnigin frá „assli yggdrasils“ og dvelji nú í þolonum undir „hábadmsmeidi“ 3; yggdrasils affi hjá dóttur Mjörva 3: nóttunni; og uní illa ofankomu sinni, því hún hafi áður vanist betri viftum. Hér af ræð eg að Idun þessi hafi áður blíid undir þeirri rót „asss yggdrasils“ sem með Ásum er og á himnum stendur, og undir hvorri að er Urðarbrunnur: sjá Enorraeddu Ráðs útg: í Gylfagínung bl. 17 — 18, og því hafi hún eptir úmyndan þessa skálds, áður átt að gjeta óþræris en Urdr tók vid því embætti af henni. En nú var hún

kominn til Njörfaddurtur, eða næturinnar, sem af 26ta
 eyr: kvæðis þessa, hvar svo stendur: „norðr at Nífl-
 heim Njóla sótti, ráða má, að átt hafi heima annað:
 hvort í grend við Níflheim, eða í Níflheimi sjálfum yfir
 hvorjum Hel hafði að ráða eptir því sem sjá er af
 Gylfaginning En: Edda bl. 32 Rask's útg: „Hel fastaði
 alfabir í Níflheim ok gaf henni vald yfir 9 heimum“
 Var því ekki kyn þó Þduni þætti ekki vistin góð. Það
 er en því til styrkingar að Þdun hafi haft óþræis gætlu
 á undan Urðr, að við það sama fæst allgóður þánka,
 þráður í öllu kvæðinu, en annars slitnar hann algjör-
 liga, og lítur þá svo út, sem eitthvað vanti í það.
 En að Þdun síu sem kvæðið umtalar, muni vera kona
 Braga má af því ráða að 16da eyrindi, kvæðisins latur
 Braga verða eptir hjá henni, enn þeir Heimdallur og
 Voki fara heim aptur.

3.

„Hverft því“ nl: mönnum, „hugur að leita“ hennar
 nl. Urðar, „ok þó grunar gumna grand“ 3: og samt er
 mönnum grunar á því að einhver ógæfa sé í völdum
 „er“ 3: þaræð, fyrst „Þúngadraumur“ 3: Þúngir og
 vöndir draumar: samanber Vegtaméskvidu 2að eyrindi,
 hvar „höfugr blundr“ brúkaft um illa drauma „injosk
 var hapti höfugr blundr, heillir í svefni horsnar sýndust“
 og „dúlo drannr“ 3: myrkr ok íslyggiligr draumr.
 „dvelt“ tefur fyrir, tálmar. „Þráins þótta“ 3: svefn-
 inn, dúrinu. Af því Dúrinu er dvergshæiti í Völuspá 10da

eyr: Þá kallar skáldið svefninn „Þóttu“ (syrir þoptu)
 3: felaga dverganna Þrálaks og Dáins. Til þess að
 draumur gæti stáðid einum fyrir svefni verður hann fyrst
 að hafa sofnad og dreymt, en gæta síðan ekki sofnad
 áptur, þegar hann vaknar af draumnum, fyrir enu kann-
 ste sént og síðar; af því umhugsan draumsins heldur
 hominu andvaka, og stendur þetta ekki hvað síst eptir illa
 trauma, eins og þá; sem hér er unntalad; Af því eg
 þann ekki þá meiningu, er mér lífadi; í þessum ordum
 „hverfur því hugi“ eða sem Þrást les „Hugin“ himna
 leitar „Þá breytti eg himna“ í „hennar“ „hugur“ ver-
 ur að líta til „gúma“ því um aðra er ekki talad í eyr-
 indinu, sem það gæti svarad til. Fyrst Uedr fékk óþ-
 ræris gærflu, af því hún gat varld hann fyrir flestum
 þótti mér líklegra, að mönnum hefði heldur hvorfð hug-
 ur frá því að leita hennar, heldurenn að hugur manna
 hefði hvarlad til himna til að fá upplýsing um það er
 QEsirnir vildu hafa fólgið fyrir sem flestum.

4.

Í þessu og næsta eyrindi er sagt frá innihaldi
 drauma þeirra, er mönnum stóðu fyrir svefni: að með
 þeim ordum „dagir með dvergum dvína“ ekki meinast,
 að afli dragi úr æðrum dvergum, enn þeim fjórum, sem
 héldu uppi himninum; má bæði ráða af því, að hér er
 verid að lýsa þeim þúngu eða vondu draumum, sem næst
 undanganganda eyrindi ségir, at menn hafi haft: mön-
 um vard því að standa einhver hætta af því, að afli

brægi úr dvergum en það gat ekki gylt um alla dverga, heldur víssa af þeim, einum þá sem héldu uppi himni: líka má ráða þetta af þeim orðum sem á eptir koma „heimar niðr á ginnungs niðri sökkva“ það gat ekki flötib af orku þverran annara dverga, ean þeirra sem héldi himninum uppi, „ad heimar hröpuðu niður í ginnungagap“. En af því hér er talad um niðurfall heimanna, en áminstir dvergar stóðu einasta undir himninum ekki heiminum, verður það ad leida af niðurfalli himins ofaná jörðina, ad hún hrapar af sínum stöðvum. „Ginnungsnid“ mun éga ad vera það sama sem „Ginnungagap“. „Ginnung“ er jötuns heiti: sé „nid“ með hart „i“ þá er það svartasta myrkur. Nú var jörðin, eptir því sem í Gylfagínung segir, bygd af Ymis lífhama yfir midju ginnungagapi. En: Edda Nafns útg: bl: 8: en ginnungagap var náttúrunnar upprunaliga og sólarlausu gínald. En sé „nid“ með líne „i“ er það nokkurefkonar hlutarheiti, másté drégid af „niðr“ sem er það gagnstæða „upp“ og á másté ad merkja þann stað, hvar hægt er niður ad komast, og vera, hvad merklinguna snertir — „gap“. Merkilig er útlekking G. Magnæi þessara orða: „heimar“ „niðr á ginnungs niðri sökkva“: hún er þessi: „Heimarnir detta ofan á syni eða nidia jötnanna“: hvaraf auðsætt er, ad hann álitur „nidi“ ad vera „gefanda fall“ orðsins „niðr“ = „nidi“. Alsvídur sá sem hér er nefndur, og látinn ey hafa heimana ad leikjopp sínum, er líkliga sá sami og jötna foringinn „Alsvídr“, er kemur fyrir í Sta ryr: í Núnatals:

þætti. Ópin í Hávamálum Sæm: Eddu Nafst útg: bl: 28, hvar svo stendur „Ópin með Ásom en for álfom Dvalin, Dáin dvergom for, Álsviðr jörnom for“.

5.

„Eva“ = aldrek, fyrir framan „lepti“ á ad undirskiljast „í“ „læ“ og „læ“ er = eldr: skilt þessu orði er líkliga „hlýr“ „hlí“ og „hlýr“ „hlær“, líka það gamla danska ord „læ“ í neutro „laet“ volgr, t. d.: „laet Vand“ = hlýtt vatn, í Henrich Hæppenstrengs Lesebog, tilfært í vifundafélagins dæufu orðabók: ad „læ“ sé „eldr“ má ráða af 52 eyr: í Völuspá „Surtur fer sunnan með sviga — (málfé „svipa“) — læfi, skín af sverði sól Valtíva“ samanbornu við Gylfaginning í Sn. Eddu Nafst útg: bl: 72 „Surtur ridr of fyrir honum of eptir, eldr brenandi, sverð hans er gott mjök, af því skín hjartara, enu af sólu“ Annars er annar staddur í Völuspá 29da eyr: sem hæf, undur Hrasnagaldrs þesur málfé litid til: hann er sona: „þá gengu régin all á rökstóla, giun heil og god of um þat gettust; hver þesdi lopt alt „lævi“ blandit, edr ætt jörun Óðs með gífna“ það sem í þessu eyrindi kallast „at blanda lopt lævi“, kallar. En: Edda í gylfag: N: útg: bl: 46, hvar hún litur til áminnstra orða „at spilla loptinu“ og er það eptir lífum, rétt skilid: en eginsliga held eg samt ad „blanda lopt lævi“ sé ad eitra loptid, og ad „læ“ brúfist hér og víðar með sama hætti um „eitur“ einzog „svil“ (hvad „læ“ og svo merkir,

sem sést af „lævis“, „lævisl“) brúlast um „eitr“ t. d. í Sverris S: c: 115: eins er „læblandinn“ hior, — eitrad sverð, eða sverð hert í eitr í kv: S. Gjúkadóttir eyr 39. „Straumr“ er hér þad sama sem „stormur“ og gérur stéð að þad sé rángt skrifað fyrir „stormur“. Annars er þad alunnugt að „stormur“ er ekki annað enn „loptstraumur“. „Mímisbrunnur“ var undir þetri rót af „aflí vggdrasils“ er til Hrímpursa hofir, þar sem forðum var giunungagap: í þeim brunni selt spekt og mannvit, og heitir sá Mímir, er á brunnim. Hann er fullur af vísindum, því hann drekkur af brunninum, Nafis Edda. Gylfag. bl. 17.

6.

Hér er sagt að Idun hafi verið Alfa ættar og yngst elst barna Jvalds, og mun Jvaldr þessi vera búinn til úr Jvalda þeim er nefnist í 43 eyr: Grímnismála; hvor svo segir: „Jvalda synir gengu í árdaga, flidbladnir at skapa samanber Gylfag: Nafis Edda bl. 48, og Skáldskapar mál bl. 150 í sömu Eddu. En af því hofundur Hrasnagaldrs fann ekkert um ætt Idunar, en vildi gjarna ættfara hana, þá held eg homum hafi gengid þad til, að gjöra hana að dóttir áminnst Jvalds eða Jvalda, „að hann býr til úr henni nokkurskonar norn“, en fann að sumar uornir eru Alfa ættar, en aðrar dverga ættar, sjá Fábnismál í Samund: Edda 13 eyr. bl. 188: en fláldib gyldir einu hvort helde er (annars fallar þó Snorra E: Jvalda „dverg“ bl. 48 og 150).

Því álfum og dvergum er þrúfaldliga blandad saman. Þó Rúnatalsháttur Odins 6 eyr: í Hávamál: Eom: Edd: bl. 28. géri mun á þeim. En: Edda Nafns útg: bl. 21 skiptir Álfum „í ljós-álfa og dökk-álfa“ og læt: ur þá fyrri búa í Alfheimum, en hina nidri jördinni.

7.

„Hárbadms undir haldin mældi“ sjá athugasgrein við annað eyriundi og innihald kvæðisins; „hárbadms“ ætti að vera „hábadms“. Elgi „at“ ekki að vera of: anlíd, veitur það að tafast samanvið „heima“ og verður þá að nidurrada orðunum þannig: „von væri vístun at heima“ fyrir „at sínu heima“ = heima hjá sér; Því óvenjulegt er að segja „vannur at einu“ fyrir „van: ur einu“ lesi maður: „von at væri vístun heima“ verður meiningin annaðhvort: „sem hafði vanist því að vera til veru heima“ eður „sem var svipt því að vera til veru heima. En af því þetta hvortveggi gefur of magra meiningu, því breytti eg „væri“ í „værrí“ 3: værari = náðugri betri.

8.

Tal þannig samann „Sigtyvar 3: Vefirnir: „at viggjar“ = vggjar 3: Odins, „venn“ 3: „ad Odins solum, sjá „Dæno“ 3: Iduni spyrja, „ok seldu“ 3: fengu nl: henni Vargabelg, „hún lét ífarast“ 3: fór í hann, „ok breytti lyndi o. s. fr, samanber Sólarljód 31 eyr. „Álfum lifir þetta allir þeir, sem éga hverfann hug“ Idunn breytir ekki einasta „lyndi“ 3: lunderni,

Þegar hún er komin í Ulfsheiminn, heldur veitist henni
 þá traptur, að hún gétur skipt höfum eða breytt sér í
 ýmsar myndir, en hjátrú alþýðunnar hefur ímyndad sér,
 að það væri optast samfara, að þá er þetta gjafi, væri
 líka guldrottur. Efst þetta, meðal annars, af því, að
 „hamhleppa“ er eitt af tröllkvenna heitum; sjá Fridþ:
 5 frækna c; 9. „hann flaut forki at einni hamhleppunni“
 3: Stefnumni; enn tröll brúfast um galdramann í voru
 máli t. d. Kallamagnússar saga Oddg: þ: c 18. „Þessi
 maðr er fullur galdra og gjörninga ok mundi hann tröll
 vera falladr, ef hann væri norðr hingat í land“. Eins
 brúfast „tröllskap“ um galdra, Föstbræðra S: en
 meiri c: 39. „Hún er þess vís orðin af tröllskap sín:
 um að Þormóður er með ofsi: og Saga Gísla Eúrs,
 sonar c. 21 „Sakir tröllskapar er Þorgrímur nef hafði
 haft í seidinum, og atkvæða, verður ekki af því að höfð:
 ingjar taki við honum (Gísla)“. Eins tilkast orðið
 „Troll og Trolldom“ hjá Dönum. En framar kandi
 hjátrúin það, að þá sem guldrottur væri, gæti með galdre:
 um sínum víðad óorðna hluti. Þessum amfskiptum tók
 Idun, þá hún var komin í Ulfsheiminn. Enn þeim
 frændum, Eigmundi og Einshotla, brá svo við, þegar
 þeir voru komnir í Ulfsheimina, að þeir urðu að Illum.
 sjá Volsunga S. bl. 130 Nafns útg. í F. S. N. 1.
 Bd. „Skipta litum“ 3: breita sér í ýmsar myndir.

9.

„Bíðir“ 3: Odinn, „gjallar sunnu gátt“ fven:
 kénning. „Gjöll“ árheiti, sú er næst helgrændum En.

Edda Nafns útg. bl. 4. „gátt“ er tréshæiti: á norðru
 hændanáli heitir það „gab“ og merkir gamla og vífa
 furu. Sjá Hallagers Norðe Orðsamlng. Odins úts-
 sendarar áttu að fréttu Þduni hvort hún vissi „hví-
 vetna heims“ 3: sérhvad í heiminum, sem í heiminum
 væri, eða hafi gjörft: hvad hérmed sé meint, er berliga
 tiltekid í 11ta eyr: og það er: „hvort hún viti upp-
 haf, aldr og enda hlýrnis heims og heljar. Þó „fyr-
 irnastnid“ „hvívetna“ titi eins út og Dativus, er það
 samt Accusativus einsog í Jónsvíkinga S. stærri c. 8.
 bl. 28. Þér viljum fyrir hvívetna fram greida ydr
 skattana“. Annars er líka Accusativus hínist „hver-
 vetna“ eða „hvetvetna“: „að elsta Gud umfram hver-
 vetna“ Skuggsjá bl. 442. „Hann ségir að þeir eru
 so ólmir að þeir vilja fyrir hvervetna fram berjast“ 1
 Dana Kóniga fragn; E. 4. útg. Nafns. „Egi eru
 búar skyldir að bera um „hvetvetna“ Grágás Pst þ.
 62, 167. Þvar ségir að bræðr sínir séu svo ólmir,
 að þeir vilja fyrir hvetvetna fram berjast“ Magnars S.
 bl. 354. Nafns útg: — „Að bera quidu“ þetta orð-
 tilteki er lánad frá réttargangsmátanum og brúkast um
 vitnesbuid einstaknar sannadar manna: sjá „Arnesens ís-
 landfle Nettergang“ bl 19 og 187 et sequen: og Júst-
 riaris Sveinbjörnsens Registur við Grágás undir ordinu
 „quidu“. En um hvad átti þá Bragi og Loki „at
 bera quidu“? líkliga um það hvor svær Þdun veitti.
 En að Bragi og Loki hafi gjört meira en standa hjá
 sem vottar, sést af 15da eyr: hvor þeir ájamt Heims

dalli sækja fast á Jduni, til að roga svör útlár henni, og því horfði eg ekki í, að breyta „brauta sínar“ í „brantar sinna“ í 11ta eyr:

10.

Meining þessa eyrindis held eg sé þessi: Þorínginn: Heimdallur og hinir völdugu gudir: Regin: Loki og Bragi, koma til aðsetræstada heimbjóðandans (at ranni Heimis: til Maturinnar. „Heimis“ er sá sem hýsir eða lofar gæstum að vera. Það kemur af tímaordinu „ef heimi“ = eg hýsi, og kemur nokkrum sinnum fyrir í vorum gömlu lögum t. d. Gífl. Mh. C. 7. „Ef madr hýsir eða heimtr útlögann mann“ Járns. R. B. M. ok Sóns B. M. H. C. 6. „Hvör þá hýsir eða heimtr móti voru bði“. Það kemur og fyrir í þeim Svensku Gottlands lögum Cap. 2 § 6. „Hæfr hann at se at býta, þá flyi hann land, oc liggi hverjum manni 3 marke vide, sum hann hýsir eða haimtr eða mat gíefr“. Í hinu dönsku orðabók, sem út er gefin af Vísindafélaginu, kemur og fyrir orðið „hiemmer“ sem útleggast „tager til mig og lader toe i mit hus“. Í Harbarðsljóðum eyr. 42 brúkast „heimtr fyrir orðheilla sakir (per euphemismum) um þann sem helgengum veitir móttöku í sinn reit, því þar kallast „byskar“ „heimts: stógar“, líklega með tilliti til gamallrar venju, sem tíðk. aft hofur á undan brunaseldinni, að rísa þá dauðu í húðir og hengja þá svo uppí eikalimar. Merkiligt er það Johann von Strahlenberg í hans „das Nord-

„und Ostliche Theil von Europa und Asia in
 „einer Historisch-Geographischen Beschreibung“
 bl. 381, segir um Dykagirana, er búa við Jeshafid,
 milli ófsins á Venastjótinu og flagans Tabin, „ad þeir
 hengi þá dauðu í eyfalimar, en þein foreldra sinna og
 frænda hafi þeir með sér hvört sinn, er þeir fari á
 veiðar, (líkliga af því þeir halda þá veidist betur). En
 hér brúkast „heimir“ um þann, sem þeim veltir móti
 töfu í hýbílí sín, sem koma til næturinnar. Þágangad
 var Idun kominn, og þágangad kom Þragi á eptir henni.
 Þegar þessi orð „galdra gölu gáundum ridu Þlognir og
 „Reginn at ranni Heimis“ eru skilin um ferd hinna
 þra sendiguda til Idunar, þá verður besta samband
 milli þessa eyrindis og hins eptirfylgjanda. Það verður
 ur og svo esnuu samkvæmara, ad gefa um ferd guds
 anna til Idunar, enn láta þá ekki undireins fara ad
 spyrja hana, sem þeir í Odins-höll hafa fengid skipan
 til þess. Enn þá lætur skáldid Heimdall, sem foring-
 ja ferðarinnar, felast undir Þlognis nafni, en þá leka
 og Þraga undir ordinu „Reginn“. En tali madr þessi
 orð „galdra gölu“ o. s. fr. um það, ad þeir gudir, sem
 heima voru hjá Odni, hafi farid í gandreid til ad veki
 ja upp danda og látum það vera til ad fá fréttir af
 þeim, hvørs þó ekki er getid; þá er það bæði tilgangs-
 laust, ad vilja á það, án þess ad geta um hvört það
 hafi orðid til nokkurs eða ekki, og líka sitnar þá al-
 gjortliga þánkaþrádurinn; því þá líkliga Þór ad vera
 meintur með „Reginn“, og hinir gudirnir með „Þlogn“.

ad Odni undanteknum. „Hlustar Odinn hlidskjálfa“ Sn. Edd. útg. Rask's bl. 21 segir „ad þá alfoðr sitir í „hlidskjálfa, þá hlát hann of allan heim“; enn hér sest Odinn í hlidskjálfa til ad hlusta á eitthvad, líkliga á þad, hvor svarf Idun veiti sendimennum hans.

11.

„Hinn vitri „banda“ 3: guda 3: „vordur“ 3: Heimballr „of brantur sinar“ 3: forunnautar hans (3: Bragi og Loki) af „siuni“ forunautr og „sinn“ vegferð. „Traugu“ 3: spurdu „Veigaseli 3: Idun. „Veigaselia“ Snorra Edda í skáld: skaparmálum segir bl. 156“ kona er „selia“ þess er hon gefr, of á sam, heiti við „selia“ er tré er“ „Veig“ áselngur drykkur. „Hlyrnir“ 3: sól. „Artrid“ hér upphaf, uppruni. „Ar“ snemma: annars merkir orðid „daudadag eins“ og „messaðag helgra manna.“ „Aldreili“ æfi endir.

12.

„Givom“ láta útleggjararnir vera Dativum af „gift“ adj: og útleggja þad „laungunarfullur,“ enn bardi er þad, ad „gift“ er ekki til, svo eg viti, sem lýsingarord, og væri þad til, yrði þad ad vera líkt í merkingu og „gífligr,“ en þessháttar tillagsord á hværki við Heimball né Braga, þó þad máské gæti sagt um Loka. Eg er því hræddur um, ad þetta orð sé afbakad, sem fleiri í kvæði þessu: ad lífingu kinnst „Gefinn“ því nærft. „Gefinn“ var ein af Afynium, og gétur

Stéð að höfundur þessa kvæðis hafi leyst sér að kalla
 Iduni með hennar nafni einsog hann í 8da eyr: kallar
 hana Önnu, sem að var nafn konu Valdrs. Eðnist
 mér því líklegra að stálðid hafi leyst sér að kalla Iduni
 Gefunar nafni, sem af því 20ta eyr. í kvæði þessu er
 að ráða, að hún hafi verið spákona, þar Gubirni
 spyrja þá sem til hennar voru sendir, þegar þeir voru
 komnir heim aftur: „hvort hún kændi þeim spá eða
 spakmál“ nú er þannig að orði kveðid um Gefuni í
 Bretta sögu 9. Cap. „Síðan gekk Brutus til stála
 „Gefunar og hafði fér í hendi ok vín í ok blóð ok mælti
 „svo: þú er veitst himinsins tðindr og setning allrar
 „veraldar, ok kant helvætis deili, seig mér mín forlög:“
 enn nú ségir Páls s. postula ms. bl. 34 „að Gefun
 kallist Diana“, hafa því múnkar á midöldunum haldið,
 að systir spágudsins mundi líka vera spákona. Því
 þetta þannig, þá mætti eyrindid svo skilja: „ne mun
 mælti Gefun“ 3: Idun mælti ekki hið minnsta: egin,
 luga er „munr“ hlutur, og hún mælti ekki hlut, fyr-
 ir aungan hlut = ekkert. „Ne knatti hún greiða mál“
 og hún gat ekki komið upp orði „knatti“ = gat, af
 „kná“ „knega“ einsog „má“ „mega“, „ne glauum
 hialdi“ 3: og ekki taladi hún eitt ord, „hialdi“ fyrir
 „hjaladi“. Í stálðskaparmálum í En. Eddu bl. 207
 er orðið „glaumr“ talið meðal málshæita. „Tár“
 „týndust af taurgum hiarnar“ 3: hún gat ekki grátið.
 „Taurgur hiarnar“ höfundur, „hiarnr“ eða „hiarn“
 (= heilt, Dan. Hierne) fyrir „hiarni“ — a 3: „heilt“

„taurgum“ er líkliga rángt fyrir „tiaurgum“ tiarga, er stíðbarheiti, En Edda bl 203 segir: at augu megi svo kenna at falla „sól eda túngl, stíðdu og gler eda gimsteina: bráa, brúna, hvarma eda enuts“. „Fald: inn“ af „faldr“ = falinn, „elium“ fyrirhöfn og á stundan; „endrríða“ = uppskertr, Þrotinn: Þetta ord tíðkast enn í Múla Eyðslum í Þessari merkíngu, Það hefir hværgi fyrir mig komid nema á þessum stad og Sögu Ketils Hængs bl. 116 í 2 BD. í Rasmus Bornald. S. Nordr. hvor so stendur: „Hann (Ketill) fór heim síðan, ok tók Hallbiörn vel við honum ok spurdi ef hann hefði við nokkut varr orðit (hann meina: ar tröll) Ketill kvad þá mið endrríða (ordamunur bæt: ir við) „orðit“ ef þú fast nú um fyrir (hann meinar að þá sé farid að sueidast mjög um tröll ef honum hafi gagnast að sitja í fyrirsæti fyrir þeim). Meining þeirra hluta eyrindisins er há þessi; „hún grét ekki, annað: hvort af því hún bar sig að halda tárnum til baka, eda hún var tárnum tæmd.

13.

Tak þona saman: „Einsog (þá) hvor nótt kenu: ur med „horn“ = svefnhorn eda svefnþyrni, austan úr Elivagum af akri hins hrímkalda þuss 3: Miorva Nætr: ur sódur, (med) „hveim“ = med hvorjum, nefn: horni, „Dáinn“ (svefnþvergrinn) „drepr“ = slær eda snertir allar dróttir 3: menn; „of“ = um, „mæran midgard“ = þann víðlenda stóra heim“. Af því að

„atrí“ sem ætti að hafa í nefnaubani „atr“ er orð: *frípi*, og „akrí“ líkist því mest, og gésur góða meinsúngu, setti eg það eptir gátu mínni í hins stad: mér finnst það þarabauti vera skáldligt og náttúrliga tilfundid, að láta svefnþyrna þá, með hvorjum Dáinn svæfir alla menn, vara á akri fæðu náttúruvæn. Hér lætur skáldið þann sem náttúrligur og mátuliga fastur svefn þal falla á, verða snortinn svefnþorninn; enn þá gjöra flyði einum ramanu og reglun svefu, þá er sagt að sá sem fyrir því varð, hafi verið stúnginn Svefnþorni: þannig er að orði kveðid í *Sigrdrífumálum* Sæmundar Eddu bl. 196, eða þeim hafi verið stúnginn svefnþorn, sjá Gaungu: *Hrólfs* S. Cap. 24 bl. 303 „*Wilhjálmr* stakki *Hrólf* svefnþorn um nóttina; og af somni sögu Cap. 25. bl. 306 F. O. N. 3 WD. *Rafns* útg. sjeft að þessháttar svefnþorni hese verið stúngid í höfudid. „*Hann* (*Hrólf*) lá til fælds sem dandr, því „svefnþornin“ lá í höfði honum, hafði *Wilhjálmr* ur hann ekki burtu tekið“: og enn frammar sjeft af sama kapítula, að sá sem þornstúnginn var, gat ekki vaknad, meðan þornin sat í honum; því rétt á eptir stendr: „*Duleifal* . . . gekk að *Hrólf*, og velti honum með „höfðinn um völinn, féll þá burtu svefnþorninn. *Hrólf* vaknar við það o. s. fr.“ Samslags verkan, og hér égnast svefnþorninn, égnar danstfr alnúið sínum „*Sövnepryn*“.

14.

„*Dofna*“ (mönnum) þá (nl. þegar dverginn er bú:

inn að ljósta þá Svefnþorninum) „dádít“ 3. þad drege
mátt úr öllum mönnum, „detta hendr“ 3: hendnar
siga, nidur aflausar (of) „svimi svífr“ — færífr, „of“
þfr „sverd (ens hvíta áfs“ 3: hofudid 3: menn fara
að draga ífr: „örvlt“ missir vitsins, eða þád, þeg-
ar mædr hättir að vita af sér, „rennit“ — rekur á
flóetta: „gþiu“ — gaman eða gamanrædr: „rygiar“
— kvenumanuðins 3: kvennfólksins (of) „sefa sveifl-
um“ — hugsonum, hugrenningum; „sefi“ — hugr,
hans sveiflur“ — þánfarnir: gjörvallri (sófn 3: öllum
mönnum. Þiun hvíti „ás“ er Heimdallur að vitni
Snorra Eddu Gylfag. útg. Rast's bl. 30 og í Skáld-
skaparmálum bl. 104: „Hans sverd“ heitir hofud; því
svo er sagt, segir Sn: Edda í Skáldskaparm: að hann
(Heimdallur) var loftrinn manns „hofdi igögnum“ því
kædr Grettir so að ordi í vísu einni, Grettla Cap. 66,
bl. 139 „verð ef Heimdalls at herða (les hërda)
„hior, biörgum svo fiörvi“: Af því hér er verid að
lúsa því, hvornig menn verði, þegar þá fer að sísla;
og um þad er verid að tala bæði undan því og eftir þad;
að gétid var um sverd ens hvíta áfs, þá hókti mér þad
géfa skárri meiningu að slíka „sverd ens hvíta áfs“ um
manns hofudid, fyrst þad getur merkt þad, heldurenn
að láta værd gudanna, sem minni svefn þurfti enn fugl,
að vitni Sn. Eddu í Gylfag. bl. 30 Rast's útg.,
taka til að sýna, fyrir þad, þó dveginn snerti mennina
með svefnþorninum, sem útleggendur kvæðis þessa hafa
gjört. „Sófn“ er eitt af safnada heitum. Rast's

Edda í Skáldskaparm. bl. 197, þar segir svo „at
sókn séu siantían“ en hér brúfast það um óviltefinn fjelda.

15.

„Jólnum“ (gudouum) 3: þeim 3 Ásum sem til
Jdunar voru sendir. „Þotti Jörun“ (svo kallar skáld;
íð hér Jdunni) af því „Drun“ er árheiti: sjá Sn.
Eddu, Rasks útg. bl. 217, enn til þess að lidugar
falli kvæðadinn hefur skáldið gert úr því „Jörun“.
Svo er hér þá árheiti brúkad fyrir „íðu“ og íð
aptur fyrir Jdun einsog Grettir í vísu í 69 Cap. í
Grettlu kallar íðuna í godafosfi í Ekjálfsanda fljóti
„Þruga kvon“. „Sollin sítum“ (sem var harmi þrú-
in, sollin = þrútin) „jafnt komin“ 3: jafnt ásigkom-
in, nefnil. og menn eru þá Dáin er búin að ljósta þá
med svefuhorninum, med ødrum ordum: „þeim þótti
hún vera eins og í máður sem ekki gétur haldið sér
uppi fyrir svefni, „er“ (þeir) „gátu ei svars“ 3: þeg-
ar þeir féngu engin svör, nefnil. af henni: „að geta
eitt“ hér „geta eins“ = að fá eitt, á ensku „to get“.
„Éóttu (nl. þeir) því meir (á hana) eptir því, að fá
svör hjá hertui, sem þeir fundu, „at sýn“ 3: sýnian
var fyrir. „Sýn“ gyðjuheiti: um hana talar svo Sn.
Edda bl. 38. „Sýn giattir dyra í höllinni ok lýfe
„fyrir þeim, er ei stolu innnganga, ok hún er sett til
„varnar á þingum, fyrir þau mál er hon (einn?) vill
„ósauna; því er það orðtak að „sýn sé fyrir sett“ þá
„er hann (einn?) neitar“ „þó dugði mælgí“ 3: for-

tölur þeirra „mun mide“ 3: midur en þeir vildu:
„munu“ — vilji, laungun; þaraf: „mig munar í eiti“
— mig láugar eptir því.

16.

„Fregn“ — frétt, fyrirspurn, „braut“ er hér
brúkad fyrir „ferð“ l, hildir at herians horni giallar“ fyr:
ir „hildir herians giallar horns“ — „at“ med Dativoo
umskrifar héc. Genetivum, af því ógurliga stóthende
hesdi orðid, hesdi sagt verid „hildir herians horns giall:
ar“ — fór (nl. heim aptr) „Dálarnepi“ eda „nesi“ kall:
ast Loki, því móðir hans hét Laufey eda Dál, sjá Sn.
Edda bl. 32 „nesi eda nepi“ brúfast hér um son, enn
er þó án esa sömu rótar og „neveu“ á Frænsku, „nephew“
á Engsku, sem nú er úrelt, „neffe“ á Þýðsku, hvor orð
þó merkja „bróðr: eda syst: son“. „Greppt Grímnis“
þad er merkiligt, að höfundur þessa kvæðis gjörir Braga,
að stálði Odins, til þess að láta hann einn og Norders
lauda fóngana, einum þá í Noregi, hafa sitt hídsskáld;
„gründ“ kallast hér Jðun.

17.

„Vingólf“ hét salur Asyniauna: um hann talar
svo Sn. Edda bl. 14 — 15 „annann sal gérdu þeir
(Æsirir). Þar var haurgr, er gýðurnar áttu, ok var
hann allsagur, þad hús kalla menn Vingólf“. Þad
sem hér á eptir kémur er býsna nýgjörfingslegt, nl.
„að kalla Heimdall og Loka Vidars 3: Odins þegna,
og láta þá flytjast á vindonum eda vængjum vindanna

„að taka einn stad“ — ad koma til eins stadar; þannig stendur opt í sögum vorum um farnenn: „Þessi tófu Noreg“ „Fornjóts sesar“ eru vindarnir, „sefi“ er sonur. „Káti“ sem reð yfir vindonum, var sonur Fornjóts *Sil. Edda* bl. 358. „Þegar“ — samfundis, á samau við „í þar gánga“ en ekki við „Æfi kvedia“ „í þar“ fyrir inuar, hér fyrir inn: stungid „b“ eða „þ“ brúfast þráfalt fyrir tvö „n“.

18.

„(Þeir) báðu Hångaty allra Asa heppnastann at valda ændvegis virt“ : drekka æl í ændvegi, — ráða fyrir æli og njóta þess: „báðu“ — ófludu: „Hångatyr eða Hångantyr“ kallast Óðinn, af því hann ad vitni Snorra í *Ynglinga* S. cap. 7 settist undir „hánga“ — eða af því som hann ségir í *Hávamálum* 141 eyr: „velt ek at ek heff vindga meidi á nætor allar nfu“ „at valda ændvegis virt“ Eé „virt“ eins og útleggjararnir hafa tekið það „dryffr eða æl“ þá er „at valda ændvegis virt“ ad sitja í ændvegi og ráða fyrir ældryflku, einsog „at valda veom“ í *Grimnismálum* 13 eyr: merkir „at vera eins stadar húsradandi“ „Himinblærg ero en áttu en þar Heimball kvepa valda veom“.

Hér heilsa sendigudirnir Óðni á lifann hátt og menn vóru vanir ad heilsa á konunga hér á Norðrlandum. „Sit heill konungr med hird glada“ sjá *Kjalnesfinga* S. c. 14 bl. 24. „Sumbl“ sambryflja eða áfengr dryflr. „Diar“ — gudir. „Yggiongr“ eitt af Óðins nafnum; í *Völuspá* 21 eyr. kallast hann „hinn aldni ása yggiongr“.

19.

„*Stór*“ 3: *flati*, „*rafna*“ 3: *gubanna*, „*beffjar*,
sett“ sett til beffjar, á *Beff* sett; „*at ráði*“ eptir bði,
tilfjipan, „*Bolverks*“ 3: *Odins*. „*saddist sáhrímní*“ 3:
flesti galtarins: sáhrímnir sjá *Grímnismál* 18 eyr. *Sn.*
Eda bl. 42 segir: „*aldrei er so mikill mannfjöldi í*
Valhöll, *at ei má (man?) þeim endast flest galtar þess*,
er Eorinnir helta; *þann er soðinn hvörn dag ok heill*
ad aptni. *Tal svo saman*: „*Ekaugul mat at skutlum*
minnishornum (1) *Hnikars skaptkér af miði* 3: *Ekaug*,
ul sokti vid bordid uppi minnishornum í Odins skapt-
kér, *sem fullt var af miði*: „*at meta einu í eitt*“, *er*
eginliga ad dýsa einu í eitt. „*Eidan meta þau í árum*
ok róa á braut, *Saga Háv. Isfirðings* bl. 46. „*Ekaug*,
ul var ein af þeim valkyrjum er báru Odni og einher,
jum el: sjá *Grímnismál* 36 eyr: „*Skutull*“ *bord*,
sem skotid er fyrir einn. „*Eidan flaut hún fyrir þau*
sögru bordi“ *Kjaln. S. Cap. 13*. „*Skaptkér*“ hét það
mjadar ilát, *úr hvörju ausid var uppi horninn*, *eda horn*
onum var isókt: „*Skaptkér af miði*“ fyrir *mjadar skapt-*
kér: „*af*“ = *med*, „*Hnikar*“ eitt af *Odins nosnum*.
 „*Minnishorn*“ eginliga horn sem tæmast skal í eins
 minningu; adrir lesa hér „*Mímis*“ fyrir „*minis*“. Sam-
 slags ordamunur féinnur fyrir í 14 eyr. í *Gróugaldri*;
 því sumir lesa þar „*Mímis hjarta*“ en adrir „*minis*
 hjarta“.

20.

Merki „hœrgar“ hét gyðjur eda Ásynjur einöög
 (4)

útleggjarar kvæðis þessa hafa ímyndad sér, þá verður það í nefnanda falli að hafa „haurg“ en í gétanda „haurgar“ og hnegjast einsog „Mlaurn — Mlaurnar“ (tröllfonuheit) Snorra Edda bl. 210 og „Flaurn — Flaurnar“ (árheit) Sn. Edda bl. 218 í orðamun, eða seyn „laug — langar, lausn, raust, rauf“. Venjulegt er að láta þessháttar orð, endast í nefnanda fleirtalans uppá „ir“: eptir því ætti þá að vera „haurgir“ en ekki „haurgar“: en bæði láta fornamenn sum þessara orða endast uppá „ar“ fyrir „ir“ í nefnanda fleirtalans, t. d. „rauf“ . . „bora raufar á flippinn“ Kalla magn, O. Uguls P. Cap. 41. Eins gjörum vér: þannig er hér allmennara að segja „langar“ en „langir“, t. d. langarnar eru heitar. Orðid „haurg“ á að skrifaft með „au“ en ekki „ø“ í nefnanda, því annars fengi það lint „a“ í gétanda, einsog vér höfum gjört „Sigrlög : Sigrlagar“ úr „Sigrlaug : Sigrlaugar“. „Undorn“, eptirmiddagstímar: Ulfilas brúkar „undorn“ um kvöld; másté rótin sé „ldā“ adv. sem merkir eptir midjan dag, í Strahlenbergs Vocabulario Calmeo mungalico. Þetta orð helst einnþá ýmistiga umbreitt hjá Jótum, Svíum, Norðmönnum. Eptir Völuspá 6. eyr. Þriðist dæginn í flóra hluti „morgun og midjan dag, undorn og aptan“. „Undorn“ géngur eptir því, næst á undan aptninum eða kvöldinu; enn hér virðist mér það vera brúkad um kvöldid sjálf. Af því — „ófraum“ eða „ófræm“, sem er kvenskynid af lfsíngar ordinu „óframr“ = feiminn, óframfarinn — ekki

gétur svarad til sprund, af því það er hvörugs kyns ord: því þá ætti það að vera „óframt sprund“. Og af því „óframt“ hefur ekki þá merkingu sem átt gétur við orðið „hinna“ sem 4 affristir hafa, hvort ord að hefur á sér hina gömlu Dönsku og Svensku mynd íslenska orðsins „himna“ því þá yði „óframur“ að gétu merkt, myrkur, dymmur, og niðurradan ordanna ætti þá að vera þessi: „uns“ 3: þángadtil „ófraum“ (myrk) „hina“ 3: blája; „nam“ 3: tók, hjúpadist um. „Undorn“ kvældið — þá breitti eg „ófraum“ í „áfram“ — „framá“ og verðr þá ræð ordanna þessi: „hin háu“ „god fragu Heimdall margs yfir máltíð áfram undorn“.

21.

„Væla“ fyrir „væla svo um“ — koma einu svo fyrir að, o. s. fr.

22.

„Rausnar“ á ekki saman við „Asum“ einn og Rast hefur ímyndad sér, heldr á annaðhvort að taka það svo saman: „at leggja Asum ráð til rausnar“ másté — reifnar: eða það á að takaft saman við „ráð“

23.

Tak svo saman: „valla rann móðr“ 3: mæddur af rás. „Fóðrlarðr“ (fædu þingi, óþýngjandi fæða, óþægðarfylli) „fenris“ (úlfsins) „med röstum“ 3: jæðr um eða bryggjum. „Mindar“ 3: gyðjunnar sem bjó í vestursölum, sjá Vegtamskv. 16. eyr. — (þá) „godin gengu frá gylðinu og kvæddu „Hropt“ 3: Odinn, „of

Frigg (konu hans). Sé „fóðrlarðr“, ekki ráugt, þá kallast sólin af því „fœtris „fóðrlarðr“ að úlfriðu Ekall, sem á eptir henni rann, átti að gleypa hana, sjá Sn. Edda bl. 12. Með „röstum rindar“ meinast, anns aðhvort „bryggjur eða hryggir“ við huan vestlaga sjóns deildarhring, og eru það þá fjöll og hæðir; ellegar „rástir eða jadrar“ og er það þá sett fyrir sjálfann sjóns deildarhringinn, sjá Sögu Sigurðar Pöglu Cap. 15. „Þeir létu fyrir sik einn bordstutul með gulligum röstum til beggja handa“. „Senn“ (mín lagsfæring fyrir „sem“) „fór Hrímsfara“ bráðum leid nóttin „Hrímsfara“ kallast hér nóttin, af hennar hrínhelöðu hári, annars hét þessi nætrinnar „Hrímsfari“.

24.

Þ þessu eyrindi er lýst sólar uppkomunni. „Dellingsmaugr“ dagurinn: Þessi dagsins hét Ekinsfari Sn. Edda bl. 11. til hvors að líta þessi orð í eyrindinu „mars of Wanheim mavn of glóar“ „iorkna eða iarknas stekn“ á Engilsfarnestu „eorcnaustan“ = gimsteiun. „Wanheims“ = midgardr. — „Waun“ = far. „Dvalsinn“ dvergshæiti hans „leifu“ kalla dvergar sólina, eptir því sem segir í Alvismál. 16 eyr.

25.

Hér talaft um að ýmsar verur sem á flakki eru á nóttum, enn þola ekki dagljóð, hafi farið að háttu, þegar sólin kom upp: „iormungrund“ „iormun“ er af gamlari orð, sem eiginlega merkir: „allsóðerjar, 2° mikill“; man egefti til, að það finnist í vöru máli, nema í þessum orðum: „iormungrund“ sú mikla jörð. „Iormungandr“ sú mikli (úlfr) óvættur 3: midgardsormurinn; og í manns nafninu „Iormunrætr“ (á þjóðverfku Er

menrich). Í gömlu Sarverstu mált kénur fyrir orðid „irmin“ í ýmsum samsetningum t. d. „irmin gott“ allsherjar Gud; „irmin sul“ allsherjar súla, „irmið wagen“ sá milli vagn, eða sá svo kalladi „stóri björn“ á himnum, og í ýmsum mannanöfnum. Sjá Abhandlungen des Frankfurterischen Gelehrten vereines für deutsche Sprache bl. 290 — „adalpollr“ = aftr yggdrasils, eiginliga er það allsherjar tré: „pollr“ á norðu „Toll“ það mjúka og hvíta tré í furunni, sem fénadr eir með græðgi; sjá Hallagers Norðe Orðsamlung: „gygia“ genet: „gýgiu“ = iðunbrúðir: ný og óheyrð myndan orðsins, sem þaradæfi á hér ekki sem best við, því það sýnist tilgangs lítið, eptir því sem hér á stendur, að taka heldr til iðnabrúðinnar, enn iðnana, til að komast úr þessum bobba, hefði sláðs íd géta haft, „gifr“ fyrir „gygiur“, samant. Bælu spá 52 eyr. Rasks útg. bl. 8.

26.

„Niðo raknar“ goðin risu úr rekkju. „Alfraupull rann“ 3: sólin kom upp. „Alfraupull“ = sól. Ekkinnisfar 26 eyr. „niðla“ nóttin sótti norðr að Niðr heim = norðr til Niðrheims, sem var Heljar bústaður. „Alfrúnarniðr“ 3: Heimdallr, samant. Hyndluljóð 35 eyr: „upp nam“ 3: tók upp, ekki til þess, í þetta sinn, að vekja gudina, því þeir voru komnir á sætur, þegar Heimdallr tók lúðurinn, heldr einn og hann ætlaði að blása til þings. „Argiöll“ sú sem lætur snemma á morgnana til sín heyra: svo nefnist hér „Heimdalls gíall arhorna“ „upp rann“ er, eptir öllum líkum, umbreyting einhvörð, fyrir „upp nam“, sem hefr hvarð að „argiöll“ mundi kallast „bifræð“ af því í þessu gylli á

morguana undir fótum „gulltopps“ (þannig hét hestur
 Heimdalls að vitni Sn. Eddu bl. 30). Þegar hann
 ridi uppá brúna, og af því sem sagt er í Snorra Eddu
 bl. 30, „að Heimdallur hli þar sem heita „himinbjörg“
 vid bifrost — ok at hann sitji vid himins enda at gæta
 brúarlunnar fyrir bergriðum. En mér finnst hér miklu
 betr. éga vid að skilja „árgiöll“ um völuúdur Heim-
 dalls, með hvörjum hann sem annar vörður, vefur gud-
 ina á morgnana; heldurenn að láta hann hlaupa tilgangs-
 laust uppá bifrost: því eptir innviðan þessa skálds, sem
 lætur þessa og gýgjur fara að hætta undir yfstu rót,
 „aþalþollar“ þegar sólin kemur upp. — Hefr Heim-
 dallr líkliga ekki þurft að verja brúna fyrir ásóku jotna
 á daginn. Enn til þess, að liúdurinn gæti haft nóg hljóð,
 þurfti hann ekki að fara uppá brúna, því að vitni Sn.
 Eddu bl. 30, var hann svo héróma að blástur hans
 heyrðist í alla heima. En eptir Völuspá 31 eyr: sam-
 anbornu vid 47 eyr: sama kvæðis, er gjallarhorn geymt
 undir þeirri rót af þeggdrætti, er stóð yfir Mímisbrunni,
 og þar gétur ekki um, að Heimdallr blási í það, nema
 þegar hann kallar Gubina til orustu vid hinar illu vættir,
 fyrir hvörjum þeir falla vid heimsslit. — En eptir 35
 eyr. í Völuspá „gélur um ásum gullinkambi, sá vefr
 hólða at heria sǫþrs“. — Þessi umskapan „gjallar-
 horns“ frá því er Völuspá umtalar, í „völuúdur“
 er þá ein af þeim umbreytingum í hinni fornu guda-
 fræði, sem höfundur þessa kvæðis hefr leift sér.

Leibréttingar.

Bisf. 6 línu 14 ragnarokkurs les ragnarokkurs. Bisf. 6 l. 16 heimneina les heimurinn. Bisf. 7 l. 14 myrkir les myrkir Bisf. 8 l. 4 yggdrasilsasti les yggdrasils asti; línu 12 heimur les heiminum. Bisf. 9 l. 10 hugsid ydr um les hugsid ydr til morgins um. Bisf. 13 l. 7 uppheima les uppheims. Bisf. 15 l. 20 á eptir Baldr taf burt (.) en set (z). Bisf. 17 l. 7 á eptir henni set(?) línu 17 stíð les stíða; línu 24 gylbi les gildi. Bisf. 18 l. 8 stýla les stíla. Bisf. 19 l. 19 einhvörjum les einherjum. Bisf. 20 l. 7 gudafræði les gudafræði. Bisf. 21 l. 21 Nanna les Nanna, línu 26 Nona les Nonna. Bisf. 22 l. 14 á eptir bókritendur lát úti kallfenna orðid og; línu 19 fyrir og svo kallfent les og verður þá orðid kallfens, línu 22 margþátt les margþátt. Bisf. 25 l. 14 verper les verpar, línu 24 himnaleitar les himna leitar, línu 25 ef fyrir er; í 4da eyr. ofanfelli les ofann fellir. 6ta eyr les í einni línu yggdrasils frá. Bisf. 26 8 eyr. sigtivar fyrir sigtivar, í orðamun við sama eyr. Nauno les Nauno. 9 eyr gat les gatt. 10 eyr. lauga les lánga. 12 eyr. endriðda les endriðda. Bisf. 27 í orðamun, við 14 eyr. ofsvími les of svími. Bisf. 28 eyr. 21 ofgíari les of gari. Bisf. 29 eyr. 24 íðnaðsteinum les iðnaðsteinum; á sömu bisf. í 4 línu neðanfrá, set (,) fyrir áptan vera. Bisf. 23 l. 22 ginnings les ginnungs. Bisf. 36 l. 7 neðan frá, Sigtvar les Sigtivar, og í 4 línu neðan frá set (,) fyrir áptan henni. Bisf. 37 l. 7 ofan frá 5 l. E. Bisf. 38 l. 5 les „sérhvad sem í heiminum væri“ fyrir „sérhvad í heiminum, sem í heiminum væri“ Bisf. 39 l. 8 (at ranni Heimis 3: til naturinnar les (at ranni Heimis 3: til naturinnar) línu 1 að neðanverðu: bæt sem igni fyrir áptan það. Bisf. 40 l. 5 eikslimar; les eikslimar, línu 9 hýðili les hýðili. Bisf. 41 l. 1 hildstíðla, „i“ les hildstíðla i“ línu 10 frauga les frág; línu 16 afi endir les afi=endir. Bisf. 42 l. 3 Nonu les Nonna, línu 1 að neðanverðu á þetta að nemaft burt — a 3: heill“. Bisf. 43 l. 17, há les þá. Bisf. 44 l. 8 svofurnum les svofurnum. Bisf. 45 l. 4 fyrir sverð (ens hvíta ós“ les „sverð ens hvíta ós“ línu 10 fyrir, giorvalli (sófn les „giorvalli sófn“ þessi orð sjórnaft af þei undangengna „æunir“ línu

11 Hinn hvíti „ás“ les „Hinn hvíti ás“ línu 15' manns „höfði
lgögnum“ les „mannshöfði lgögnum“ línu 16 lát úti einni; línu
3 neðanstra dvegrinn les svefnþvergurinn. Bls. 46 l. 5 ták
burt þáklinnu eptir sendir og set (,) í hans stað og eins á eptir
þvon, á hvorigum þessum stað á að vera það lánga millibil sem
þar er; sollinn situm stórnasti af því undangengna þókti.

Ad aflokinni Embættis-gjörð í Vefsa-
stada kirkju, þann 29da Janúarii 1837,
verdur af Skólanum Hátíð haldin í
minningu Fæðingar = dags vors
allranadugasta Konungs F r i d-
r i k s G j o t t a; þíðum vér
því, með þessu Bods = riti, auðmjúk-
lega og ástsamlega Skólans Forstjóra,
og adra Skóla = vini og velunnara, að
þeir vilji ásamt oss þessa Hátíð halda,
Gudi og Konunginum til verð-
ugs lofs og heidurs.

Vefsastodum þ. 21 Decembr. 1836.

